

# **СЮЗЪН СИМС**

# **ТАЙНАТА НА КЛЕОПАТРА**

Част 1 от „Опасности“

Превод от английски: Теодора Котева, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Тя не беше от празноглавите блондинки.

Беше ерудирана, самовглъбена — превъзходен египтолог. И студена като айсберг — поне според репликите, които бе дочул пред входа на залата.

Не че го интересуваше. Беше тук, за да се срещне с клиент. Нищо повече.

Джонатан Хазард се настани на последния ред, облегна се назад и се заслуша в думите на младата жена, професор египтолог:

— ... значителен напредък в балсамирането бил постигнат в периода между 1550 и 1070 година преди новата ера. Техниките за съхраняване телата на фараоните достигнали своя зенит по време на династиите от Новото царство. Царските балсамарии се стремели да запазят всички вътрешни органи на владетеля, дори ноктите му.

Джонатан вдигна ръце, огледа дълбоко изрязаните си нокти и широките длани и отново ги отпусна.

— Според древните египтяни сърцето било център на интелигентността, затова го обработвали много внимателно и го съхранявали в отделна стъкленица. Мозъка смятали за ненужен, извличали го през ноздрите с помощта на остра кука и го изхвърляли. — Невъзмутимата блондинка направи пауза и плъзна поглед по смълчаната аудитория. — Виждам, че на по-гнусливите им се струва отвратително.

Ужасно нещо е да загубиш разсъдъка си, помисли Джонатан.

Тя продължи ясно и недвусмислено:

— Да не скромничим. Тук всички сме зрели хора. — Тя замълча и сякаш се вгледа точно в него, макар здравият разум да му подсказваше, че е малко вероятно. Освен него в залата имаше още няколкостотин слушатели. — Е, почти всички сме зрели хора. — Младата жена подпря изящните си дълги ръце на хълбоците. Джонатан Хазард забеляза, че по полата ѝ няма нито една гънка. — Ще говорим без евфемизми. Без остроумни названия. Египтяните не са имали

подобни задръжки, ние също няма да имаме. Кракът ще е крак, ръката — ръка. Гениталиите ще наричаме гениталии.

Из залата се разнесе шушукане.

Джонатан се поизпъна на стола си. Беше чувал да ги наричат с много по-неприлични думи.

— Противно на всеобщото убеждение, древните египтяни чествали живота, а не смъртта. Доказателство за това са както изображенията по стените на гробниците, така и широкото разнообразие от вещи, заравяни заедно с мумията — храна и напитки, украшения и дрехи, дори покъщнина и съдове — всичко необходимо на покойника в задгробния му живот. По същата логика той имал нужда и от тялото си. Затова балсамариите полагали особени грижи за съхранение на важните му части.

Някои части са определено по-важни от останалите, отбелязва наум Джонатан.

Лекторката взе чашата с вода върху катедрата и отпи, преди да продължи:

— Техниката за балсамиране на мъжките гениталии включвала няколко етапа, като най-напред се правел разрез, започващ от тазовата кост по посока към срамната област.

Джонатан Хазард смутено се сви на мястото си. Огледа аудиторията. Всички мъже бяха сторили същото. Оказа се, че дамата бе попаднала в целта.

Нея обаче явно нищо не можеше да я спре. Не и жалкото смущение на присъстващите от мъжки пол.

— За да се избегне значителното смаляване... — Джонатан нямаше никакво желание да слуша за смаляване, било то значително или не — ... под кожата поставяли смолист пълнеж, след което му придавали формата на първообраза. По този начин, дори след изсъхването на тялото, естествените размери се запазвали.

Джонатан изведнъж се почувства като печено пиле с плънка. Или може би скопен петел би било по-точно казано.

Отново се заслуша.

— Положението на ръцете спрямо гениталиите е съществен фактор за определяне епохата на дадена мумия.

Без съмнение!

Докато младата жена подробно описваше първоначалното разположение на ръцете и разясняваше разликата между разрезите при балсамирането преди и след царуването на Тутмос III, Джонатан Хазард си позволи да мисли за друго.

Какво, по дяволите, правя тук?

Ала знаеше отговора на въпроса си. Бе дошъл по работа.

Без особено желание.

Правеше услуга на стар приятел. Беше се съгласил да „наглежда“ професор Сам Уейнрайт — прочут египтолог — докато ученият систематизира колекция от редки и ценни, ръчно изработени предмети, завещани на чикагския музей „Кемет“ от ексцентричен милиардер, починал неотдавна.

Охраняването на отнесен учен не беше истинска работа според критериите на Джонатан. Той бе човек на действието, който винаги бе имал твърде малко време за „благата на живота“ и никакво време за хора, откъснати от действителността. Ала държеше на обещанията си. И бе дал дума на стар приятел.

Той въздъхна с раздразнение и кръстоса крака.

Бе сменил бог знае колко поприща през своите трийсет и шест години — беше непокорен бунтар, незавършил студент по право, геолог, таен сътрудник на държавно ведомство, чието наименование никога не споменаваше — и без това обикновените граждани едва ли бяха чували за него — и накрая стана основател и съсобственик на сдружението „Хазардс“.

Животът му се промени откакто остави неизменното си кожено яке и прибра пистолета. Първо, сега беше по-добре облечен. Джонатан поизпъна модерната си петдесетдоларова копринена вратовръзка.

Вече не обикаляше света, за да преследва престъпници. Не използваше тъмните алеи, за да ги изненадва в гръб. Не отсядаше в съмнителни хотели, гардеробът му не се изчерпваше с куфар дрехи, не се хранеше на крак.

Имаше собствена фирма, собствен апартамент, дори собствен котарак. Нощите прекарваше в сън, а денем обикновено предлагаше услугите си на някой търговски пътник, нуждаещ се от охрана, или на разсеян професор, който се канеше да проучва нечий царски — в случая фараонски — съкровища под формата на антики. Едно нещо

остана непроменено: той винаги изпълняваше обещанията си. И то без затруднения.

До този момент.

Но къде е професор Уейнрайт?

Бе задал същия въпрос на десетина души откакто преди близо половин час прекрачи прага на музея „Кемет“. И бе получил десет различни отговора. Накрая се оказа тук, на последния ред в лекционната зала, за да чуе подробно научно описание на техниките за балсамиране, използвани от древните египтяни. И удари на камък. Мимоходом му бяха подметнали, че ако някой знае къде е професорът, то това е блондинката.

Джонатан насочи вниманието си към нея.

Привлекателна е, реши той, по ненатрапчив, скромен начин. С приятен глас. Хубава фигура. Висока. Стройна. Не плоска като повечето слаби жени. С хубави крака.

Страхотни крака.

Жалко за косата обаче. Медноруса на цвят, ала прибрана в стегнат непретенциозен кок на тила. Идеално опъната. Без нито един изплъзнал се непокорен кичур.

Носеше огромни очила с рогови рамки — за съжаление разстоянието не му позволяваше да определи цвета на очите ѝ — и тъмносин костюм с изключително строга линия. Беше ужасно сериозна. Не се смееше, не се опита да се усмихне дори. Напомняше му онази стара неомъжена библиотекарка от малкото градче в Илинойс, където бе отраснал.

Куп нелюбезни прилагателни му минаха през ума.

Превзета.

Безстрастна.

Без чувство за хумор.

Безинтересна.

Скучна.

Суха.

Вмирисана на талк и плесенявали стари книги или в случая на плесенявали стари мумии.

Колко жалко, млада жена да се посвети на мъртвите, вместо на живите. На миналото, вместо на настоящето. На онова, което е било, вместо на това, което предстои.

Джонатан тихо изруга:

— Не е твоя работа какво прави дамата, Хазард.

Той искаше — нуждаеше се — от едно-единствено нещо: от нейната информация. Относно местонахождението на неуловимия професор Уейнрайт.

— С това лекцията за днес завърши — оповести блондинката с леко прегракнал глас. — За допълнителна информация по темата ви препоръчвам „Смъртта в Древния Египет“ на А. Дж. Спенсър, а така също „Погребални обреди в Древния Египет“ на професора от музея Сам Уейнрайт. — Разнесе се откъслечен незлобив смях. — Темата на лекцията за следващата седмица е „Гробища на свещени животни“.

Без излишно суетене тя изключи микрофона, събра купчината листове — явно записките ѝ по лекцията — и излезе през най-близката врата.

Джонатан скочи на крака и я последва.

Фоайетата на музея „Кемет“ бяха претъпкани със студенти и туристи. Въпреки своя дългогодишен опит, на един-два пъти той почти я изгуби от поглед. Добре че беше висока. Още по-добре, че и той бе висок.

Джонатан умело си проправи път сред тълпата, мина по няколко тесни коридора, сви зад един ъгъл и отвори внушителна двойна врата с надпис „Авариен изход“. Зърна строен грациозен крак и ниската подметка на тъмносиня обувка и разбра, че неговият източник на информация бързо му се изплъзва нагоре по стълбите.

Втурна се подире ѝ.

Прескачайки по две стъпала наведнъж, Джонатан успя да я мерне отново, тъкмо преди вратата в дъно о на коридора да се затвори. Бе закъснял само с няколко секунди. Приблужи до вратата и прочете надписа върху матираното стъкло: „Вход за външни лица забранен“, а по-долу „С. Уейнрайт“.

Значи тя наистина знаеше местонахождението на неговия клиент!

Джонатан вдигна юмрук и нехайно почука. После завъртя бравата и влезе.

Малката канцелария отпред бе чиста и подредена. И празна. Напомняше му жената, която току-що бе проследил. Бе готов да се обзаложи на целия си хонорар, че това е нейна територия: всеки

предмет си имаше място и всичко бе идеално подредено. Никакви изненади.

По-навътре се виждаше обширен кабинет, в който цареше абсолютен хаос. Беше пълно с вехтории. Всъщност Джонатан Хазард реши, че никога не е виждал такова количество предмети, струпани на едно място. Антиките покриваха до сантиметър наличната площ: бюст на отдавна умрял египтянин, керамични отломъци, каменна плоча, осеяна с йероглифи, купчина златни и сребърни монети, мъниста от цветно стъкло и червен халцедон, плетена кошница без дръжка, парче плат под обектива на микроскоп.

Стените бяха облепени със снимки и топографски карти. Бюрото — затрупано с листовے хартия. Единственият прозорец бе замъглен от мръсотия. Невъзможно бе да се определи първоначалният цвят на венецианските щори, сега бяха тъмносиви. Навсякъде имаше книги, някои затворени, други подпрени отворени.

Тази невероятна бъркотия трябва да бе кабинетът на неговия клиент, на прочутия египтолог Сам Уейнрайт. Явно бягството от действителността не беше лека работа.

Насред безпорядъка стоеше блондинката, изцяло погълната в четене на писмото, което държеше.

Джонатан разкопча самото си и безгрижно пяхна лявата си ръка в джоба на панталона. Облегна се на рамката на вратата и изсвири с уста, без определена мелодия, стиснал зъби.

Тя вдигна глава.

Той ѝ отправи най-ослепителната си усмивка и подхвърли язвително:

— Хубаво кътче имате.

— Кътче? — намръщи се тя.

Той повдигна вежда.

— Далеч от реалния свят.

Тя пак не го разбра. Вместо отговор заяви критично:

— В тези помещения не се допускат външни лица.

— Знам. — Пишеше го на вратата. Ала той не за първи път пренебрегваше писмени забрани. — Търся един човек. Разбрах, че вие можете да ми помогнете.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Зависи кого търсите.

Той не помръдна.

— Професор Уейнрайт.

Интуицията, шестото чувство му подсказаха какво ще чуе, още преди тя да го е изрекла.

— Аз съм професор Уейнрайт — заяви блондинката.

## ВТОРА ГЛАВА

Безупречно облечен.

Такова бе първото впечатление на Саманта Уейнрайт за мъжа, застанал на прага на бащиния ѝ кабинет.

Всъщност приличаше на манекен, току-що слязъл от лъскавите корици на модно списание. Макар че по правило за фотомодели избираха миловидни млади момчета, а този тук определено бе мъж.

Тя реши, че е около трийсет и пет годишен. Косата му бе черна като въглен, съвсем късо подстригана. Бе започнала едва забележимо да посребрява на слепоочията, а бръчиците в ъглите на очите почти не се забелязваха. Чертите му бяха сурови, сякаш изсечени от камък. Раменете — широки, ръцете — дълги и мускулести, погледът — убийствен.

Нещо ѝ подсказваше, че няма да е разумно да го предизвиква.

— Вие сте професор Уейнрайт? — повтори той.

— Да — наежи се тя.

— Професор Сам Уейнрайт? — усмихна се цинично неканеният гост.

— Професор Саманта Уейнрайт — машинално го поправи тя.

— Тогава трябва да сте му...

— ... дъщеря — довърши вместо него тя.

— Аз съм Джонатан Хазард. — Той измъкна ръка от джоба си и енергично разтърси дланта ѝ.

— Разбирам. — Но, естествено, не разбираше.

Той долови нейното колебание. Пусна ръката ѝ, бръкна в джобчето на самото си и извади визитна картичка. Поднесе ѝ бялото картонче, като че то би обяснило всичко.

— Джонатан М. Хазард. Сдружение „Хазардс“ — прочете на глас Саманта. Нищо не ѝ говореше.

— „М“ означава Микеланджело — каза той с обезоръжаващо чаровна усмивка. — Майка ми е художничка.

Въпреки обичайната си сдържаност пред непознати, Саманта неволно призна:

— А баща ми искал да ме кръстят Нефертити.

— Като прочутата красавица, царица и съпруга на безславния цар Ехнатон?

— Точно така — не скри изумлението си тя.

— Зубрех уроците за древния Египет — заяви той.

Очевидно! Саманта продължи:

— Майка ми, естествено, била ужасена от перспективата единственото ѝ дете да носи името Нефертити. И да му викат Нефи, или по-лошо... — тя направи гримаса — Тити. Накрая успяла да разубеди баща ми.

— И ви нарекла в негова чест.

Той схващаше бързо.

— Да. — Саманта се вгледа във визитната картичка. — Какво всъщност е „Хазардс“?

— Името на моята фирма. — Не последваха други подробности. — Трябва да говоря с баща ви, госпожице Уейнрайт.

— Той не е тук.

Саманта забеляза как мъжът се поизправи.

— Казаха ми, че ще бъде тук.

— Кой ви каза?

— Общ приятел.

— Общ приятел? — предпазливо попита тя.

Той неохотно, поне така изглеждаше, ѝ съобщи името на общия приятел — Джордж Хъкли.

— Чичо Джордж — възкликна тя с неподправена топлота в гласа.

— Чичо Джордж? — Мъжът въпросително повдигна вежди.

— Е, той не ми е истински чичо — побърза да поясни тя. — Джордж Хъкли е близък семеен приятел и мой кръстник. Вие откъде го познавате?

Посетителят грижливо подбра думите си.

— Срегнахме се преди години при... при необичайни и сложни обстоятелства.

— При необичайни и сложни обстоятелства? — повтори като ехо тя.

Джонатан Хазард кимна и добави:

— Аз го спасих.

Тя насочи показалец към гърдите му.

— Значи вие сте специалният агент, който измъкнал чичо Джордж от Бейрут? — Беше слисана.

— Да. — Очевидно бе, че той не желае да говори за случилото се. Изкашля се и каза: — Както и да е, Джордж Хъкли ми позвъни преди няколко седмици и ми определи среща с баща ви за днес следобед в три часа. — Той погледна скъпия часовник на китката си. — Вече е три и пет.

— Казах ви преди малко, господин Хазард. Баща ми не е тук.

Отговорът явно не му се понрави.

— Кога очаквате да се върне?

— След месец. Може би два. Зависи. — Тя също не знаеше.

— От какво зависи?

— От Големия сфинкс.

— От Големия сфинкс?

— Онзи в Египет.

— Знам къде е, госпожице Уейнрайт. Какво му е на Сфинкса?

— Руши се.

Неканеният ѝ гост започваше да губи търпение. Пристъпи от крак на крак и скръсти ръце.

— Та той се руши от векове — безцеремонно заяви мъжът.

— Вярно, но състоянието му сериозно се влоши през последното десетилетие. Баща ми е член на международен екип от експерти, решени да вземат сериозни мерки по въпроса.

— Благородно начинание — сухо каза той.

— И наложително.

Джонатан Хазард разтвори ръце, нервно прокара пръсти през косата си и накрая сви рамене.

— Е, щом е така.

— Кое е така? — Любопитството ѝ се оказа по-силно.

— Щом професор Уейнрайт е в Египет, значи не му е нужен придружител до имението на Макдонъл.

Саманта притаи дъх.

— Имението на Макдонъл?

Мъжът кимна.

— Джордж Хъксли ме помоли да „наглеждам“ баща ви, докато систематизира колекцията, завещана на музея.

— Вие да не сте от биячите? — твърде нетактично попита Саманта.

— Не бих се изразил по този начин — сви устни той.

— А как бихте се изразили?

Последва красноречива пауза.

— Да речем, че ще отговарям за безопасността.

За безопасността!

На Саманта ѝ причерня пред очите. Всичко бе приумица на баща ѝ. На баща ѝ и на чичо Джордж. Защото не ѝ вярват, че може да се справи сама. Но тя може. Само това ѝ липсваше — натрапена бавачка.

— Значи са ми наели бодигард? — Беше вбесена.

— Не става дума за вас, госпожице Уейнрайт. Помолиха ме да охранявам баща ви.

Тя сложи ръце на хълбоците си и гневно изгледа наконтената „горила“ пред себе си.

— Да, но баща ми отсъства, господин Хазард. А аз съм тук. И за ваше сведение, аз ще систематизирам колекцията на Макдонъл.

Очите ѝ имаха невероятен оттенък — зелени като изумруди.

Разбира се, в момента пламтяха от гняв. Очевидно никой не бе сметнал за необходимо да информира Саманта Уейнрайт за поставената му задача.

Джонатан потисна нецензурното си възклицание. С тази жена можеше да си навлече куп неприятности.

— Уважаема...

— Не съм ви „уважаема“ — срязва го категорично тя. — Името ми е Саманта, или госпожица Уейнрайт, или професор Уейнрайт.

— Уважаема госпожице, знам по въпроса не повече от вас. Управителният съвет е пожелал в случая да се осигури надеждна охрана, тъй като не е необходимо да се поемат излишни рискове и антиките да попаднат в ръцете на безумните наследници на Арчибалд Макдонъл.

Тя вирна малкото си аристократично носле.

— И сама мога да се грижа за себе си.

Джонатан бавно преброи наум до десет.

— Дали можете, или не, не ме интересува. Но и на двама ни е добре известно, че Джордж Хъкли олицетворява музея „Кемет“. А щом Джордж иска нещо, той го постига.

Тя се обърна и попита с негодувание:

— Значи чичо Джордж иска вашите услуги?

— Той иска да бъде сигурен, че рядката и безценна колекция от египетски находки ще бъде проучена без инциденти, докато стане възможно пренасянето ѝ в музея — обясни търпеливо Джонатан.

— Не е честно — възрази тя.

— Не е задължително да бъде честно.

Очите ѝ яростно заблестяха.

— Не ми е нужна помощта ви, господин Хазард.

— Но ще я получите, госпожице Уейнрайт, независимо дали ви е нужна, или не.

Стигнаха да задънена улица.

Тя остана за миг втренчена в зацапания прозорец зад гърба си.

— Бих искала да говоря с моя кръстник, преди да продължим разговора.

— Заповядайте. — С подканващ жест Джонатан ѝ посочи телефона, скрит под купчина хартии.

— Ще позвъня от собствената си канцелария, ако не възразявате.

— Както желаете. — Джонатан отстъпи встрани, а тя се шмугна покрай него към съседното помещение.

Саманта Уейнрайт се настани зад бюрото, което той още от пръв поглед бе определил като нейно. Тя взе невзрачния сив телефон и набра номера. Джонатан нямаше избор. И най-безсрамно се заслуша.

— Обажда се Саманта — каза тя в слушалката. — Бих искала да говоря с чичо Джордж, моля. — Замълча за секунда и добави: — Ще изчакам. Важно е.

Джонатан също зачака. И най-безцеремонно разгледа младата жена, седнала в отсрещния край на стаята. Тя изглеждаше изключително делова, без никакъв сексапил. Ужасно педантична. Благоприлична. Дали има приятел, или любовник?

Или съпруг?

Погледът му спря върху безимения пръст на лявата ѝ ръка. Нямаше халка. Не че пръстенът можеше да бъде безспорно доказателство в наши дни.

Той опита да си я представи с разпилени по раменете коси, облечена в бляскава изумруденозелена рокля с цвѳета на очите ѳ.

Не можа.

Реши да опита в друга насока. На колко ли години е? На прѳв поглед му се стори на трийсет. Дори на трийсет и пет. Но кожата на лицето ѳ беше безупречна, нямаше и следа от издѳйнически брѳчици в ѳглите на очите и устата ѳ. Той коригира преценката си. Най-вероятно към трийсет.

— Чичо Джордж, Саманта е. Добре съм. Да, днес пристигна писмо от Кайро. Всѳщност тѳкмо го четях, когато един джентѳлмен... — Тя хвърли неодобрителен поглед към Джонатан. — Когато един мъж дойде да тѳрси татко. Тѳвърди, че се казва Джонатан Хазард и че бил експерт по охраната. Обясних му, че нямаме нужда от неговите услуги, но...

Джонатан наблюдаваше изражението ѳ. Очевидно Саманта Уейнрайт не бе доволна от онова, което чуваше.

— Но...

Руменина изби по шията и бузите ѳ. Има хубава шия, отбеляза Джонатан. Дѳлга и тѳнка, а кожата ѳ е с цвят на бита сметана.

— Ще му кажа. Да, веднага. — Тя закри слушалката с ръка и предаде думите на чичо си: — Чичо Джордж ви изпраща много поздравѳи. Извинява се за промяната в плановете, но писмото на баща ми щяло да обясни всичко.

Джонатан ѳ отправи широка усмивка.

— Кажете на Джордж, че му дѳлжа още една.

— Още една какво? — намръщи се тя.

— Той ще се досети.

Тя отново заговори в слушалката:

— Господин Хазард каза, че ти дѳлжал още една.

Отчетливият смях на Джордж Хѳксли ясно се чу и от мястото на Джонатан.

На младата дама явно ѳ дотегна ролята на посредник.

— Това ли е всичко, чичо Джордж? — попита тя рязко. — Тогава забавлявай гостите си. А ние ще поемем работата тук. Дочуване. — Тя остави слушалката не особено внимателно. После гневно се взря в Джонатан. — Изглежда, наистина ще работим заедно, господин Хазард. Честно казано, идеята никак не ми допада — тросна се тя. —

Нека се разберем от самото начало. Аз имам задача. И съм много добра в своята област.

Той не се бе усъмнил нито за миг.

Блондинката стана и изправи и без това безупречно изпълнатите си рамене.

— Пред следващите няколко седмици аз ще си върша работата, а вие ще си гледате своята. Ни повече. Ни по-малко.

Проблемът в случая е само един, разсъждаваше Джонатан, когато след няколко минути излезе от личната канцелария на Саманта Уейнрайт и тръгна към изхода на музея „Кемет“. Младата жена представляваше неговата работа, а задачата му бе да наблюдава и нея, и колекцията на Макдонъл. Да осигури тяхната безопасност.

Да се грижи за безопасността на изящната ѝ шия.

— Здравей, Ник, оставям нещата в твои ръце за няколко седмици — каза Джонатан и се облегна на мекото кожено кресло с питие в ръка, стиснал телефона. Тригър се беше сгушил в скута му.

— Не се тревожи, ще наглеждам фирмата, апартамента и котарака ти, братко. — Николас Хазард бе няколко години по-млад от Джонатан. — Най-редовно ще прибирам пощата и ще поливам цветята.

Джонатан огледа уютната, макар и донякъде спартански обзаведена, всекидневна с изумителна панорама към езерото Мичиган.

— Аз нямам цветя.

— Да, знам — разсмя се Ник. — Закъде се стягаш този път?

— За неизследвания свят на буржоазен Илинойс — отвърна той и остави чашата си на полираната италианска масичка до креслото. Ник бе не само негов брат, но и съдружник в „Хазардс“. — Нали си чувал за случая Макдонъл?

— Охо... — Възклицанието беше много изразително. — Значи те взеха за бавачка на завеяния професор.

— И да, и не. — Джонатан почеса Тригър зад ухото.

— И да, и не?

Той предпочете да обясни:

— Да, взеха ме за бавачка, но не на завеяния професор.

— А на кого?

— На дъщеря му.  
— Шегуваш се! — изсмя се Ник.  
— Ни най-малко.  
— Как изглежда?  
— Кой?  
— Дъщерята, разбира се.  
Тригър замърка доволно.  
— Интелигентна.  
— Аха.  
— Блондинка.  
— И какво още? — подкачи го Ник.  
Джонатан се намръщи.  
— Не е онова, за което мислиш, братко. Саманта Уейнрайт е ерудирана, самовглъбена, превъзходен египтолог — изрецитира той.  
— Какви са на цвят очите й?  
— Изумруденозелени.  
— Ясно!  
Джонатан Микеланджело Хазард изгледа навъсено черния телефон с аеродинамична форма, който държеше:  
— Какво ти е ясно, по дяволите?  
Ник изсумтя и му припомни:  
— Та ти никога не забелязваш цвета на очите, ако жената не те е заинтригувала.  
— Глупости — отвърна Джонатан. — Честно, отивам по работа.  
— Знаеше го от сигурен източник: от самата госпожица Уейнрайт.  
— Задачата ми изглежда трудна — подхвърли Ник. — Отваряй си очите!  
— Така и ще направя.  
— Кога тръгваш? — попита Ник.  
— Утре сутрин. Професорката ще ме вземе точно в осем.  
— Тази дама не си губи времето.  
— Така е.  
— Докога ще си ангажиран?  
Джонатан потърка брадата си.  
— За седмица. Може би две.  
— Разправят, че Арчибалд Макдонъл през целия си живот купувал безценни антики.

— Вярно е — потвърди Джонатан.

— А на колко години умря?

— На деветдесет и една.

Гласът в слушалката замлъкна за около минута. Накрая помалкият му брат предположи:

— Най-вероятно ще са три седмици.

— Две или три, ще се видим, като се върна. Ник...

— Да...

— Благодаря.

— Няма защо.

Двамата затвориха.

Джонатан Хазард поседя още половин час в удобното кресло. Наслаждаваше се на питието и наблюдаваше как вечерта бавно се спуска над Чикаго.

Ник грешеше.

На военен език „трудна задача“ означаваше опасна мисия, изискваща човек със стоманени нерви.

В паметта му изплува образът на млада жена с изумруденозелени очи и тънки, стройни глезени.

Все пак... може би брат му беше прав.

## ТРЕТА ГЛАВА

Тя не беше празноглава блондинка.

Не беше кукла за забавление. Нито пък обект на мъжките страсти. Не беше лекомислена. Цял живот — е, през по-голямата част от своите двайсет и девет години — се бе противопоставяла на установения стереотип.

Ти си интелигентна, задълбочена, първокласен египтолог, уверяваше се Саманта Уейнрайт, докато наместваше куфара си в багажника на колата.

Но не можеше да се оправя с мъжете. С младите мъже. Непрехвърлили още петдесетте.

С мъже като Джонатан Хазард.

— Ти си експертът по колекцията на Макдонъл, Саманта — укори се тя. — Ти си шефът, не забравяй.

Нямаше да отстъпи пред никого. Не и пред някакъв си скаут. Мъж с повече мускули, отколкото мозък. Красив бивш шпионин, облечен като фотомодел и обитаващ скъп апартамент с изглед към езерото Мичиган.

Саманта сбърчи носле.

Не харесваше самонадеяните мъже. Не харесваше мъжете с изискано скъпо облекло, които отказваха да следват правилата на играта.

Не харесваше мъже като Джонатан Хазард.

Предпочитанията ѝ за мъжка компания обхващаха интелектуалци, учени, вежливи и чувствителни натури.

С други думи, досадници, помисли си.

Саманта затръшна капака на багажника и се настани зад волана. След минути беше в центъра на търговската част на Чикаго на път за адреса, който Джонатан Хазард ѝ бе дал вчера следобед.

Стига господин Хазард да не забравя, че тя ръководи мисията, и да не ѝ се пречка — и да се държи резервирано — можеха да се разберат.

— Вероятността е минимална, Саманта, а може би никаква — промърмори тя.

Въпреки всичко тя щеше да работи в непосредствена близост с този мъж през следващите няколко седмици. Няма как. Трябва да се справи с трудната ситуация.

Светофарът светна червено. Саманта натисна спирачката, за миг се погледна в огледалото и оправи слънчевите си очила, после приглади полата на летния си костюм.

Тази сутрин се бе облякла в бежово. Освен тъмносиния костюм, който носеше вчера, беше взела със себе си сив, зелен и кафяв. Всичките със същата строга кройка.

С подходящи обувки.

Пазаруването накуп спестява време и усилия — това откритие бе направила в началото на кариерата си. За разлика от суетните блондинки тя размишляваше над други, по-важни неща от дрехите. Еднообразието в облеклото облекчаваше живота ѝ, а също и опаковането на багажа.

Саманта беше експерт в опаковането.

Отрано ѝ се бе наложило да се научи. След смъртта на майка ѝ, която почина, когато Саманта бе едва единайсетгодишна, момичето често придружаваше баща си в експедициите му до Египет.

А правилата за пътуване по света, които професор Самюъл Уейнрайт внушаваше на всекиго, а също и на дъщеря си, бяха две. Първо: допускаше се един-единствен куфар. Второ: трябваше да можеш да го носиш сам. Така основният ѝ девиз съвсем скоро гласеше: „На път — с малко багаж!“.

И все още го спазваше.

Писмото, което баща ѝ бе изпратил от Кайро точно преди седмица, лежеше грижливо сгънато в куфарчето на задната седалка. Беше препрочела обърканото му послание пет-шест пъти миналата нощ. Баща ѝ разказваше подробно за Сфинкса. За колекцията на Макдонъл. Но тя си припомни последния параграф:

„Струва ми се, пропуснах да ти кажа, мила моя, че в имението на Макдонъл ще те придружава експерт по охраната. Джордж настоя, пък и аз съм съгласен. Не се засягай, Саманта, но млада жена, сама, сред онази обстановка...

Моля те, прояви благосклонност. Но внимавай! Джонатан Хазард е съобразителен и умен мъж.“

— Бъди спокоен, татко — измърмори тя, зави в алеята покрай езерото и започна да търси адреса, който господин Хазард ѝ бе оставил.

Саманта спря пред помпозната сграда. На входа ѝ стоеше униформен портиер под раиран платнен навес. Излъсканите месингови парапети блестяха на утринното слънце. От двете страни на двойната стъклена врата бяха поставени цветя в пъстроцветни саксии. Беше впечатлена. Очевидно охраната се заплащаше по-добре, отколкото бе предполагала.

Преди още да е отворила вратата на колата, на входа на сградата се появи привлекателен мъж.

Джонатан Хазард.

Беше облечен в джинси, синя трикотажна риза с навити до лактите ръкави и маратонки. Бе праметнал платнен сак през рамо, а бейзболната шапка на главата му бе килната към тила. Носеше огледални слънчеви очила, в които Саманта съзря собственото си изумено изражение.

Замря с отворена уста.

Къде беше изисканият бизнесмен от вчера? С безупречното облекло. Със скъпата копринена вратовръзка и моден костюм.

Къде беше фотомоделът? Елегантният манекен?

Джонатан Хазард отвори вратата:

— Добро утро, професоре.

— Това пък какво е? — попита тя.

Мъжът проследи погледа ѝ.

— Дрехите ли?

Тя стисна устни, после ги отвори, колкото да изрече:

— Прекрасно разбирате какво имам предвид.

— Маскировка — подхвърли той.

Джонатан Хазард метна сака си отзад и се настани на предната седалка. Имаше дълги крака, коленете почти допряха в брадата му.

— Отстрани има ръчка за отместване на седалката, ако ви е тясно — каза Саманта.

— Благодаря.

След като нейният спътник най-сетне се разположи удобно и потеглиха, тя продължи прекъснатия разпит:

— Маскировка?

— Именно — бе изчерпателният му отговор.

— Бихте ли се постарали да ми обясните?

Кратко и отчетливо, по военному, той заяви:

— По дрехите посрещат.

— Иначе казано, дрехите правят човека.

— Нещо такова. Макар невинаги да сме това, за което ни представят дрехите, външният ни вид създава първите впечатления у околните. — С крайчеца на окото си Саманта видя как той свали бейзболната шапка и прокара пръсти през тъмната си коса. — Да вземем например вас, професоре.

Тя предпочиташе да насочи разговора към друга тема.

Джонатан продължи:

— Вие сте привлекателна млада жена и все пак подбирате практични костюми със строга линия, която по-скоро скрива, отколкото подчертава фигурата ви. Носите косата си прибрана назад в непретенциозна прическа, почти не използвате грим. С други думи, умишлено прикривате своите предимства.

Саманта не допускаше, че е толкова прозрачна.

— Не сте съвсем аматьор в психологията — рече тя с престорена незаинтересованост.

— Работата ми го изискваше.

Тя усещаше погледа му. Почувства се неловко и се размърда на мястото си. Той продължи своя анализ:

— Вашият външен вид говори ясно и категорично: „Аз съм сериозна и делова. С мен шега не бива. Възхищавайте се на ума ми, но не и на тялото ми“.

Естествено, беше прав, ала фактът само влошаваше нещата.

— Ставаше дума за вашето облекло, ако не се лъжа — напомни му пренебрежително Саманта.

Спътникът ѝ огледа джинсите и ризата си.

— Те служат за психологически параван.

— За психологически параван?

— Хората подценяват всеки, облечен като мен. В дома на Макдонъл са свикнали с тълпи от прислужници, градинари и

работници. Един поглед и ще ме отпишат като дребна риба. Ще стана невидим и ще мога необезпокояван да си върша работата.

— Горкият, винаги ли сте толкова...

— Предпазлив?

— Щях да кажа параноичен.

— Плащат ми, за да бъда параноичен, както се изразихте. Аз лично предпочитам да съм винаги подготвен. Такъв ми е девизът.

Скаут! Тя така си и знаеше.

— В деветдесет и девет процента от времето работата ми изисква да не ме виждат, да не ме чуват — сподели Джонатан. — Предпочитам да стоя в сянка, откъдето мога спокойно да наблюдавам развитието на нещата.

Саманта обаче не си представяше как седящият до нея мъж ще остане незабелязан при каквито и да било обстоятелства. Той отдалече се набиваше на очи. Имаше нещо у него. Нещо различно. Нещо вълнуващо. Нещо заплашително.

Тя прочисти гърлото си.

— Не очаквате неприятности около тази задача, нали?

— Не. — Той се поколеба, после вдигна рамене. — Но неприятностите, професоре, често идват неочаквано.

Иска ли питане!

— Какво всъщност ви накара да станете шпионин?

— Ще повярвате ли, ако ви кажа, че като дете съм гледал премного филми за Джеймс Бонд?

— Никога ли не отговаряте откровено? — рече тя с лек упрек.

— Навик.

— Навик?

— При предишната ми професия не се отговаряше на никакви въпроси, ако това беше възможно. Уклончивите отговори ми станаха втора природа, начин да оцелея, навик.

— Разбирам. — Логиката му бе необорима.

— Истината е, че бях обикновен геолог и работех в страна от Средния Изток. Знаех езика им. Познавах обичаите им. Имах неколцина високопоставени приятели. Случваше се, като се върна в отпуска в Щатите, заинтересовани кръгове да ме разпитват за впечатленията ми.

— С други думи, неволно сте попаднали в шпионския бизнес.

— Нещо такова.

Любопитството ѝ надделя.

— Какво ви накара да се откажете?

Мъжът изведнъж стана сериозен.

— Искях да имам своя собствена фирма, собствен апартамент и котарак.

— Сега имате ли всичко това?

— Да.

Саманта знаеше, че фирмата му е „Хазардс“. Беше ѝ известен и адреса на луксозния му апартамент. Оставаше само една неизяснена подробност.

— Как се казва?

— Кой?

— Котаракът.

— Тригър.

— Тригър? — Стори ѝ се, че не е чула добре.

— Точно така.

Тя му хвърли любопитен поглед.

— Името не е ли по-подходящо за кон?

— Винаги съм бил заклет почитател на уестърните и каубоите, особено на Рой Роджърс.

Това обясняваше избора му.

— Кой се грижи за Тригър, докато ви няма?

— Брат ми Ник.

— А брат ви също ли е кръстен на някой художник?

Джонатан плъзна ръка по облегалката на нейната седалка и се наведе към нея със странна усмивка.

— Значи помните.

Тя преглътна с усилие.

— Какво да помня?

— Че съм кръстен на бележития италиански художник и скулптор.

— Такова нещо н-не се забравя лесно — заекна Саманта. И добави: — За първи път срещам човек, който се казва Микеланджело.

— Не. — Той се облегна назад.

— Какво не?

— Не. Ник не е кръстен на художник. Пълното му име е Николас Лонгфелоу Хазард. Ние сме от един и същи баща, но от различни майки.

— Не ми казвайте. Неговата майка е поетеса.

— Как познахте? — На лицето му бе изписана изненада.

— Налучках.

— Както и да е, с Ник сме съдружници.

— В „Хазардс“?

— Да. — Очевидно Джонатан Хазард реши, че е време да смени темата. — Да се докоснеш пръв до колекцията на Макдонъл вероятно се смята за голяма чест в средите на египтолозите.

— Така е. — Саманта усети как я обзема радостна възбуда. Това щеше да бъде върховото постижение в цялата ѝ кариера.

В погледа му проблесна интерес.

— Какво ви накара да станете египтолог?

— Всички смятат, че е заради баща ми.

— Логично предположение.

Тя поклати глава.

— Не е толкова просто.

— Никога не е просто.

— Сам не е от амбициозните бащи, които насърчават децата си да вървят по техните стъпки. Всъщност той през цялото време се опитваше да ме разубеди.

— Защо?

Саманта пое дълбоко въздух и каза истината.

— Баща ми смята, че животът на египтолога е твърде тежък, непосилен за жена.

— Но вие не споделяте това мнение.

— Ни най-малко.

— Все още не сте ми казали как се решихте да станете египтолог — подсети я той.

— Когато бях малка, често ходех на разкопки с баща си. Още помня онзи миг.

— Онзи миг?

— В който разбрах, че искам да се посветя на изучаването на Кемет, на Черната земя, на Дара на Нил, на Египет.

Той явно очакваше да чуе повече подробности. Пред неспециалисти в нейната област тя обикновено не разкриваше страстта си по древния Египет на фараоните — на повечето хора темата им се струваше досадна — но Джонатан Хазард изглеждаше искрено заинтригуван.

Затова Саманта му разказа, без да забележи как гласът ѝ постепенно зазвуча с благоговение.

— Бяхме в Долината на цариците. Останах сама за няколко минути. Влязох в гробницата на Нефетари, съпругата на великия фараон Мернептах Сети, известен като Сети III. И там, на стената край нейния саркофаг, в ярки цветове, неизбледнели от времето, бе изрисуван портрет на царицата. Тя четеше папирус с любовна поема, написана за нея от съпруга ѝ.

— Невероятно — промърмори мъжът до нея.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Саманта, докато рецитираше стиховете, запечатани в съзнанието ѝ:

*„Аве, тебе, Нефетари, най-красива от жените,  
съпруга Божия, любима Нему, който носи две  
корони,*

*ти със лице сияйно си, дарена с тяло и душа неземни.  
Въплъщение на Изида, пред теб как Боговете се  
преклоняват!*

*Гърдите ти по-сладки са от мед,  
по красота засенчваш Нефертити,  
кожа ти по-фина е от златото на Куш,  
очите ти — по-черни и от абанос.  
Гласът ти по-омаен е от звуците на арфа  
и от шума на Животворната река при пукването на  
зората.*

*Ти любимка си на Боговете.  
Те призовават те по име, а то Египет е.  
И, щом поемеш Им насреща, говори се:  
Красивата пристига!“.*

— Вечният Египет — минало, настояще и бъдеще — всичко в едно. — Гласът ѝ бе приглушен, изпълнен с преклонение. — Именно в този миг реших.

Той се отрече.

Отрече се от всичко. До последната дума. Саманта Уейнрайт не беше превзета. Не беше безстрастна. Не беше нито скучна, нито суха.

В нея имаше страст, силна, бурна страст, независимо дали я осъзнаваше, или не. Тя бе създание, изтъкано от чувства. Емоционална, темпераментна натура. Романтично настроена дълбоко в сърцето си.

Джонатан бе смаян, омагьосан. Саманта съвсем не беше такава, каквато изглеждаше на пръв поглед.

Той сбърчи чело. Бе допуснал огромна тактическа грешка. Бе подценил противника — нещо, което не би допуснал преди година-две.

— Извинете, така се увлякох — каза малко притеснено тя, като сви от магистралата по второстепенен път. — Мисля, че трябва да обсъдим някои делови въпроси, преди да пристигнем във Фонтенбло.

— Фонтенбло? — Мислите му още витаеха около поразителното разкритие, че професор Уейнрайт е изключително привлекателна, страстна жена.

— Имението на Арчибалд Макдонъл.

— О, да, Фонтенбло — възкликна той.

— Да, Фонтенбло.

— Предполагам, че е копие на прочутия дворец във Франция — поде темата той — от чието стълбище с форма на подкова Наполеон се сбогувал с имперската гвардия през пролетта на 1814.

— Зубрили сте и уроците по история на Франция, както виждам? Той ѝ отправи широка усмивка.

— Посъбрах допълнителна информация. Не обичам сляпо да се хвърлям в изпълнение на задача. — Доскоро от това бе зависил животът му. А старите навици трудно се забравят. — Какво знаете за Арчибалд Макдонъл?

— Арчибалд Макдонъл беше милиардер. Умен, ексцентричен, малко налудничав и заклет ерген. Бил студент по история и страстен колекционер на антики. Разполагал с пари и можел да си угажда.

Неговите колекции са обект на сплетни от десетилетия. Очевидно е решил да завещае египетската си сбирка на музея „Кемет“ в знак на уважение към Джордж Хъксли.

— Виждам, че вие пък сте поназубрили за Макдонъл.

— Изглеждаше ми разумно при така стеклите се обстоятелства.

— А какво знаете за наследниците? — продължи разпита той.

— Не много. Основните наследници са неговият праплеменник и жена му.

Джонатан кимна и допълни информацията:

— Племенникът се казва Хенри Макдонъл. А жена му е Карлота. И двамата са прехвърлили петдесетте и са малко странни.

— Не съм изненадана.

— Хенри си купил титла по време на своя престой в Париж преди няколко години и сега държи да бъде наричан принц Хенри. — Саманта саркастично повдигна вежди. — Споделям мнението ви — кимна Джонатан. — Между другото, Хенри говори френски ужасно.

— Откъде успяхте да научите? — изумено попита Саманта.

— Имам си начини.

— Стари връзки от миналите шпионски времена, нали?

Източниците му бяха тайни и неприкосновени.

— Няма значение. Карлота...

— Не е ли принцеса Карлота? — прекъсна го тя.

Той поклати глава.

— Жена му предпочита да е Карлота за приятели, „мадам“ за прислугата и госпожа Макдонъл за всички останали. И тя си има своите чудатости.

— Какви са те?

— Шапките.

— Шапките? — Саманта сбърчи чело.

— Шапки. Бонета. Капели. Капелини.

— Не виждам нищо чудато в шапките.

— Карлота е винаги с шапка, независимо от случая. Денонощно. През всички сезони.

— И...

— И сменя шапките си по четири-пет пъти на ден. Карлота притежава три хиляди шапки.

— О, господи...

— Освен това Карлота Макдонъл колекционира пекинези.

Този път Саманта Уейнрайт рязко натисна спирачките и закова колата на място, свали очилата си и го изгледа право в очите.

— Пекинези? Онези джавкащи, дребни, късокраки кучета с дълга козина?

— Да.

Тя включи на скорост, натисна педала на газта и продължи по пътя.

— Страх ме е да попитам колко пекинеза е успяла да събере нашата домакия.

— Според последното преброяване четиринайсет. Но до будоара ѝ допускат само по шест. Редуват ги.

— Кучета. — Гримасата ѝ бе красноречива. — Аз предпочитам котките.

— Тригър ще бъде поласкан да го чуе.

Саманта отби от пътя и спря пред огромна порта от ковано желязо, върху която имаше гигантско „Ф“, вплетено в решетките. От двете страни на портата се простираше триметрова каменна ограда.

— Пристигнахме във Фонтенбло — оповести тя.

— Виждам само порта и ограда.

— Във фамилията Макдонъл ценят уединението.

Саманта спусна прозореца си, протегна ръка навън и натисна бутона от системата за вътрешна комуникация. След минути безпътен глас се поинтересува:

— Моля, кажете как се казвате и по каква работа идвате.

— Професор Саманта Уейнрайт. Изпратена съм служебно от музея „Кемет“.

— Разбира се, професоре. Очаквахме ви. Моля, заповядайте. Главната алея ще ви отведе точно пред централния вход. Добре дошли във Фонтенбло.

Портата бавно се разтвори и Саманта Уейнрайт потегли. Джонатан побърза да довърши:

— Би следвало да спомена също, че в къщата живее някой си Криспи Грийн, а също благопристоен английски прислужник и икономката госпожа Данвърс.

Спътницата му тихо изстена. Той се намръщи.

— Какво има?

— Не сте ли чели „Ребека“ на Дафни дьо Мюрие?

— Боя се, че не.

— Там има зла икономка със същото име, която е в дъното на цялата работа.

— На каква работа?

— Убийство. Всъщност опит за убийство. Госпожа Данвърс се опитва да премахне новата си господарка, като я подтиква към самоубийство. Накрая, разбира се, икономката изчезва в пламъците заедно с „Мандърлей“.

— „Мандърлей“?

— Така се казва имението. Същински замък. Изгаря до основи.

Преди Джонатан да успее да изрече следващия си въпрос, колата направи остър завой и пред тях в далечината, на възвишение с тучни, зелени морави, се откри величествения замък Фонтенбло.

— Невиждано! — възкликна Саманта.

Реакцията ѝ не го изненада.

Той свали очилата и се загледа в огромната каменна крепост.

— Очевидно Арчибалд Макдонъл е вярвал в старата поговорка.

— Коя поговорка?

— „Моят дом е моята крепост!“

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Професор Уейнрайт, предполагам — поздрави прислужникът, застанал на вратата.

— Предположението ви е съвсем точно — увери Саманта изрядния мъж в безупречен тъмен костюм.

— Добре дошли във Фонтенбло, професоре.

— Благодаря.

— Името ми е Траут — любезно кимна той.

— Благодаря, Траут.

Прислужникът хвърли поглед над рамото ѝ към Джонатан Хазард.

— А това трябва да е...

Саманта онемя. Примига няколко пъти. Не беше се сетила да попита придружителя си за какъв ще се представя. Ами сега?

Няма нищо по-просто от истината, Саманта.

— Това е Джонатан Хазард.

Траут изглежда спътника ѝ.

— Приятно ми е, господин Хазард.

С крайчеца на окото си Саманта видя как Джонатан невъзмутимо устоя на погледа му.

— Приятно ми е, Траут.

Прислужникът отново насочи вниманието си към нея:

— А господин Хазард е...

— Господин Хазард ми е...

Сътрудник?

Та кой би повярвал, че Джонатан Хазард е египтолог?

Бодигард? Самият той твърдеше, че не е бодигард, а само отговаря за безопасността.

Бияч? Натрапена бавачка?

И двете бяха истина, ала не би могла да изрече подобно нещо пред достопочтения англичанин.

Траут направи опит да я измъкне от неловкото положение.

— Ваш близък приятел?

Саманта се задави.

Преди да успее да отхвърли възмутителното предположение, Джонатан пристъпи до нея и фамилиарно я прегърна през кръста.

— Точно така, Траут. Аз съм неин близък приятел. — Той я погледна и хитро се усмихна: — Нали, Сам, мила?

„Сам, мила“?

Саманта го изпепели с поглед. Искаше ѝ се да го нарече нагъл лъжец. Да го ритне в глезена. Силно. Само и само да заличи тъпата усмивка от красивата физиономия на Джонатан Хазард.

Той разбра.

Ала и двамата знаеха, че ако тя му се противопоставеше сега, щеше да изглежда нелепо. Налагаше се да изчака и да изясни въпроса насаме с господин Хазард.

— Да, Джонатан, скъпи — процеди през зъби Саманта.

Траут запази спокойствие.

— Ако разрешите да взема ключовете за колата, професоре, ще се погрижа багажът ви да бъде занесен в стаите.

— Благодаря, Траут. — Тя му подаде ключовете.

— Навярно ще искате да се поосвежите преди обяда. Боя се, че ще обядвате сами. Упълномощен съм да ви поднеса най-искрените извинения от името на принца и мадам. Те са заети. Но за вечеря, естествено, ще се приберат.

— Всичко е наред. Не е необходимо да се отнасяте с нас като с почетни гости — каза Саманта. — В края на краищата, тук съм по работа.

— Така е, професор Уейнрайт, разбрах, че сте световноизвестен египтолог. — Траут ги подкани с жест към парадното стълбище. — Затова и стаите ви се намират в египетското крило.

Саманта почувства внезапно вълнение при мисълта за старинните ценности, които ѝ предстоеше да види за първи път.

— Колекцията на Макдонъл несъмнено е световноизвестна.

Траут изглежда прие думите ѝ като личен комплимент. Едва доловима усмивка смекчи иначе суровите му черти, щом заяви:

— Мартин ще ви придружи.

На мига до него изникна по-млад мъж.

— Да, господин Траут — каза той почтително.

— Би ли придружил професор Уейнрайт и господин Хазард до стаите им в египетското крило?

— Разбира се, господин Траут. — Мартин се обърна към тях: — Моля, последвайте ме.

Минаха през мраморно фоайе и поеха нагоре по широкото стълбище. Мартин им посочи масивния полилей, висящ от тавана на триетажна височина.

— Заслужава да се отбележи, че това е най-големият кристален полилей, поставян някога в частен дом. Господин Макдонъл го поръчал за централния вестибюл през 1952 година.

— Впечатляващо — измърмори Саманта.

— Цял ден е необходим на четирима души, за да почистят и подменят хилядата крушки — мрачно добави Мартин.

— Кошмарно задължение — отбеляза Джонатан.

Мартин очевидно се радваше на възможността да говори пред публика.

— Фонтенбло е прочут замък във Франция. Строежът на оригинала е започнал около 1137 година по времето на крал Луи VI. Първоначално е бил използван като ловна вила. Днешният дворец, по чийто образец е построен този дом, е издигнат през шестнайсети век и навремето е бил използван от император Наполеон.

— Същински екскурзовод — сниши глас Джонатан. Саманта го стрелна с поглед, а на Мартин отправи окуражаваща усмивка.

— Прекрасно.

Те бавно последваха младежа до върха на стълбището. Тук по протежение на цялата стена бяха наредени големи шкафови витрини.

— Господин Макдонъл също така успя да се сдобие с една от най-богатите в света колекции от майсенски порцелан от началото на осемнайсети век, сред която е и най-прочутият сервиз за хранене, наречен „Лебеда“. — Младият мъж с жест ги насочи към ред прозорци: — Навярно ще искате да се насладите на гледката към отрупаната с рози градина, парка и езерото Макдонъл от този отличен наблюдателен пункт.

— Знаех си, че това е задължителната досадна обиколка на къщата с познавателна цел — измърмори Джонатан.

Саманта не му обърна внимание. Загледа се за минута-две през прозорците и изрази възхищението си, след което продължиха към

египетското крило на огромната къща.

— Но това е... — Саманта не можеше да намери думи.

— Права си — обади се Джонатан.

— Впечатляващо? Прекрасно? Великолепно? — подсказа й Мартин. — Малко е да се каже. Цяла дузина майстори са работили три — не, грешка — четири години, за да осъществят този проект.

Бяха застанали на входа на древна царска гробница.

Всъщност коридорът на египетското крило наподобяваше фараонска гробница. Таванът бе боядисан в тъмносиньо. Нощното небе беше гравирано върху варак — звезди, съзвездия, животни, богове и всевъзможни създания, населяващи подземния свят.

По стените имаше фигури, йероглифи и цели битови сюжети: селяни сред житни ниви и в полета с памук, гъски и патици, водени от малко момче, лозя със сочни, виненочервени гроздове, палми, отрупани с фурми, погребално шествие от скърбящи опечалени, войници в люта битка с враговете на Черната земя, царят, възкачен на своя трон, и царицата до него, привърженици на култа към свещения бик Апис в акт на преклонение, жреци по време на различните церемонии, описани в „Книга на мъртвите“, без да са пропуснати и етапите за балсамиране.

Джонатан застана пред фрагмент от стенописа и невинно попита:

— Какво ли представлява тази сцена, скъпа моя?

Саманта присви очи, пристъпи към стената и се изчерви от срам. Въпросната сцена изобразяваше две фигури — видимо сексуално възбуден мъж и гола жена с пищни форми. Жената се бе надвесила над мъжа и нямаше място за догадки относно намеренията им.

— Тази сцена... — Гласът на Саманта секна, ала тя успя да продължи със същия равен тон, с който изнасяше лекциите си в музея: — ... представлява божествения съюз между земния бог Хеб и богинята на небето Нут. Според древноегипетската митология техният съюз предшества сътворението на света, скъпи.

— Благодаря ти, мила — прошепна Джонатан любезно.

— Няма защо, скъпи.

Изглежда обаче за него темата не бе изчерпана.

— Нали знаеш какво казват хората...

Саманта се боеше да попита, но все пак рече:

— Какво?

— Когато се съмняваш, питай специалистите.

Мартин дискретно се изкашля. Двамата обърнаха глави.

— Мадам е избрала за вас „Покоите на Клеопатра“, професоре — съобщи той, отваряйки първата врата вдясно по коридора. И махна подканващо с ръка: — Тя се надява да останете доволна. Ако ви потрябва нещо, вдигнете вътрешния телефон и наберете нужния номер. Указателят е на масичката до леглото.

— Благодаря, Мартин.

— Вие сте в „Стаята на Рамзес“, съседната, господин Хазард.

— Ще я открия сам, след като се уверя, че професор Уейнрайт се е настанила — каза Джонатан.

Младежът не настоя да го придружи.

— Багажът ви ще бъде донесен веднага.

— Още веднъж ти благодаря, Мартин.

— Между другото, във Фонтенбло облеклото е задължително на вечеря — добави той и вратата се затвори зад гърба му.

В мига, в който останаха сами, Саманта рязко се извърна и с ръце на хълбоците се втрени гневно в Джонатан. Гласът ѝ се извиси:

— Близък приятел?

В изражението му нямаше и следа от разкаяние.

— Идеята не беше моя.

— Да, но защо не изясни грешката на Траут?

— А ти?

— Честно казано, побоях се да не объркам нещо. Трябваше да ме инструктираш.

— Да те инструктирам? — сбърчи чело Джонатан.

— Да ми кажеш предварително за какъв ще се представяш.

— Не бях намислил.

Тя безпомощно вдигна ръце.

— Браво! Чудесно! Та ти си бил голям шпионин!

— Бях много добър шпионин, ако искаш да знаеш — твърдо заяви той.

— Как не!

— Било каквото било — спокойно рече Джонатан. — Траут ни направи услуга.

— Услуга? — повтори Саманта скептично.

— Той ни създаде отлично прикритие.

— Отлично прикритие? — присмя му се тя. — Та кой нормален човек ще повярва, че с теб сме...

— Любовници?

— Да. Любовници — кимна тя.

Джонатан сви рамене.

— За щастие, повечето хора в този дом не са нормални.

Очевидно лудостта бе заразна.

Все още вбесена, Саманта случайно забеляза малка статуетка на близкото бюро. Взе я и внимателно я огледа.

— Цар Хефрен — измърмори тя, изучавайки подробно копието на оригиналната скулптура. — Хефрен е построил втората пирамида в Гизе и го смятат за създател на Големия сфинкс.

— Великолепна е — каза Джонатан с възхищение.

— Да. — Саманта се вгледа още по-внимателно.

— Господи, Джонатан — възкликна тя, затаила дъх, забравила за миг гнева си, — мисля, че е истинска.

— Истинска?

Тя кимна и внимателно върна древната каменна статуетка на мястото ѝ.

— По всяка вероятност датира от 2500 година преди новата ера. Не съм виждала такава фина изработка — благоговейно продължи тя. — Би трябвало да бъде изложена в музей.

— Какво ще кажеш за леглото?

Саманта се извърна и простена:

— Дано не хвана морска болест.

Джонатан не можеше да откъсне очи от него.

Леглото бе първото нещо, което видя, щом Мартин ги въведе в „Покоите на Клеопатра“. Беше широко, оформено като древна царска ладия, с издялани от дърво овнешки глави в четирите ъгъла, с крака като на огромен митичен звяр, с позлатена табла и прозрачни копринени завеси.

Най-безобразното легло на света, бе първата му мисъл.

Колко съблазнително, вълнуващо и крайно възбуждащо би било да положи Саманта на него, бавно да съблече неизменния ѝ строг

костюм и да я люби нежно, до полуда, мина му през ума веднага след това.

По дяволите, Хазард!

Нямаше навик да си представя как прави любов с клиентките си. Нямаше навик да разсъблича мислено и да си въобразява какво ли не с жени, които току-що бе срещнал по работа или в приятелски кръг.

Беше придирчив. И то много. Като всеки умен мъж.

Ала представата за Саманта, за прекрасните ѝ дълги крака, обвити плътно около кръста му, за русите коси, разпилени по голите ѝ рамене, за пищните ѝ гърди и изящните зърна, докосващи неговата гръд, упорито се бе загнездила в съзнанието му. И започваше да му въздейства.

По дяволите! Бе възбуден. Още десет секунди и щеше да се изложи, ако тя случайно сведеше поглед към джинсите му.

Проклятие!

В края на краищата, бе зрял мъж на трийсет и шест, а не шестнайсетгодишен хлапак.

Той се обърна с гръб към Саманта и бавно приближи до масичката край леглото. Сведе поглед и зачете указателя с телефонните номера:

— Наберете едно за Траут, две — за госпожа Данвърс, три — за кухненските помещения, четири — за градинаря, пет — за басейна, шест — за тенис кортовете, седем — за външна линия. — Той хвърли поглед през рамо. — Липсва само номерът на рецепцията.

— Каква рецепция? — намръщи се Саманта.

— Няма значение. — Вече се чувстваше поуспокоен, можеше да се контролира. Изведнъж си спомни думите на Мартин. — Облеклото е задължително на вечеря? Какво, според теб, искаше да каже?

— Нима облеклото не е винаги задължително?

— Този израз обикновено означава официално облекло.

— Официално облекло?

— Ами да — вечерни рокли за дамите и смокинги за кавалерите. Обзе я паника.

— Но аз не съм донесла такива дрехи.

— Спокойно. И аз не съм. Пък и кой в тази лудница знае какво е задължителното облекло на вечеря.

Джонатан получи отговор на въпроса си в късния следобед, когато някой учтиво почука на вратата на „Стаята на Рамзес“.

— Влез — извика Джонатан.

Вратата се отвори. Беше Мартин.

— Наредиха ми да донеса дрехите ви за вечерята, господин Хазард.

— Дрехите ми за вечеря ли?

— Да, сър. Смокинг. Официална риза. Черна вратовръзка. Чифт фини чорапи и обувки. — Мартин внимателно ги подреди на леглото. — Господин Траут прецени, че горните ви дрехи са петдесети размер, ризата — четирийсет и първи, а обувките — четирийсет и трети.

Джонатан бе смаян. Изумен.

— Удивително. Как ли го прави Траут?

— Не знам, сър. Но не е грешил нито веднъж вече толкова години, откакто съм във Фонтенбло.

— А какъв тоалет занесе на професор Уейнрайт? — любопитства Джонатан.

— Изумруденозелена копринена рокля. Четирийсет и втори размер. — Мартин се оттегли.

Докато се обличаше, Джонатан си спомни срещата със Саманта вчера следобед в музея „Кемет“. Тогава бе опитал да си представи Саманта с разпуснати коси и изумруденозелена рокля с цвета на очите ѝ. Е, вече не беше нужно да разчита на въображението си.

## ПЕТА ГЛАВА

— Край на маскировката ти — отбеляза Саманта, щом видя Джонатан вечерта.

Същински Бонд. Джеймс Бонд. Агент 007. Привилегирован да убива. Да разбива женските сърца. Изискан. Непринуден. Роден да носи смокинг. Висок, тъмнокос красавец, комуто никоя жена не може да устои.

— Само не си поръчвай любимото питие на Джеймс Бонд. Ще те разкрият веднага — предупреди тя.

Джонатан не отрони нито дума. Стоеше онемял на прага и не сваляше очи от нея. Саманта усети как по бузите ѝ изби червенина.

— Нещо не е наред ли?

Той поклати глава.

— Чувствам се малко глупаво — призна тя и сведе поглед към богатите поли на зелената рокля, плътно прилепнала по тялото ѝ.

Може би трябваше да прибере косата си назад в обичайния кок.

Може би не трябваше да оставя очилата, макар да не ѝ бяха необходими непрекъснато.

Може би не трябваше да слага руж и червило.

Може би изобщо не трябваше да идва тук с придружител.

Джонатан най-сетне проговори. Гласът му ѝ се стори леко дрезгав.

— Цяла вечност чакам да те видя в тясна изумруденозелена рокля!

— Цяла вечност? — разсмя се стеснително Саманта. — Та ние се познаваме едва от вчера следобед.

Тъмните му вежди се склочиха в преднамерено сърдита гримаса.

— Не си ли чувала фразата „Ден повече или по-малко — няма значение“?

Той пристъпи към нея и за миг — напрегнат, трепетен миг на очакване — Саманта си помисли, че ще я целуне.

Внезапно, сякаш от глъбините на замъка, се разнесе странен звук, напомнящ огромните месингови тибетски гонгове.

— Гонгът те спаси — прошепна Джонатан с тъжна усмивка.

Саманта погледна часовника си и забеляза, че ръцете ѝ треперят. По дяволите, не я биваше с мъжете. Нямаше опит. Нямаше и да го натрупа.

— Часът е точно осем — неспокойно рече тя. — Навярно ни викат за вечеря.

С грациозен жест Джонатан я подкани да го хване под ръка.

— Коктейлите се сервират в библиотеката. Поне според Мартин.

— Мартин знае най-добре.

Тя едва докосваше ръкава на неговия елегантен смокинг, надявайки се той да не забележи безпокойството ѝ и да не усети необичайната студенина на пръстите ѝ. Минаха през фараонската гробница, покрай витрините с ценен майсенски порцелан и заслизаха по стълбите.

Библиотеката бе празна. Очевидно бяха пристигнали първи. След минута-две обаче се появи Траут с поднос с напитки.

— Желаете ли сухо шери, професоре?

— Да, Траут. Благодаря.

— А за вас, господин Хазард?

— „Чивас Регал“ със сода, без лед.

— Разбира се, сър — кимна прислужникът.

— Траут...

— Да, господин Хазард!

— Благодаря за подходящите вечерни дрехи, които ни изпратихте.

— Няма защо, сър.

— Може би някой ден ще ми разкриете тайната си?

Траут се намръщи и го изгледа напрегнато.

— Тайната ми, сър?

— Как определяте точните размери... и на обувките дори.

Бръчките по челото на прислужника изчезнаха.

— Може би ще ви я разкрия някой ден, господин Хазард.

Вратата на библиотеката се отвори. Влезе жена, приближаваща шестдесетте, със стоманеносиви очи и също толкова сиви коси,

опънати силно назад в стегнат кок. Имаше остра брадичка и дълъг нос, покрит с лунички.

Както и цялото ѝ лице.

Бе облечена в невзрачна сива рокля, за грим и дума не можеше да става. Изражението ѝ бе каменно. Движенията ѝ бяха пестеливи и бързи. Не поглеждаше нито наляво, нито надясно, беше устремена право напред. С нищо не показва да е забелязала присъствието им, не се усмихна дори. Бе изцяло съсредоточена в подреждането на платата с топли и студени ордьоври.

Госпожа Данвърс.

Саманта с болка осъзна, че след по-малко от трийсет години и тя би могла да изглежда така. Да живее без радост, без любов, без страст. Да се превърне в намусена, сбръчкана, съсухрена стара мома.

Тя боязливо пристъпи към икономката и каза сърдечно:

— Вие трябва да сте госпожа Данвърс. Аз съм Саманта Уейнрайт, а това е Джонатан Хазард.

Жената вдигна очи и кимна. Беше изпълнила задачата си, обърна се и излезе от стаята.

— Като че ли не е особено дружелюбна? — поклати глава Джонатан.

Саманта се бе втренчила в чашата с шери.

— Не, не е.

— Ти нали ме предупреди.

— Аз? — Тя вдигна очи.

Той понижи глас и каза заговорнически:

— За госпожа Данвърс.

— Онази госпожа Данвърс е героиня от книга, писана преди повече от петдесет години — побърза да обясни Саманта.

— Тя е злодей, нали така?

— Да.

— Убийца, която изчезва в пламъците.

Саманта потисна стона си.

— Къде ли са всички останали?

В същия миг в стаята лениво влезе мъж. Беше нисък и пълен. Косата му — онова, което бе останало от нея — беше тъмна, а лицето — със силен загар. Имаше двойна брадичка. Между зъбите му

стърчеше незапалена пура, а на кутрето му се мъдреше пръстен с брилянт колкото орех.

Той измъкна пурата от устата си и протегна ръка първо на Саманта, после на Джонатан. Дланта му бе влажна.

— Привет, драги мои! Аз съм Криспи Грийн. Чух, че сме имали гости. Хубаво е да видиш нова физиономия наоколо, а още повече щом е толкова симпатична. — Той намигна на Саманта.

Тя устоя на импулсивното желание да избърше ръката си в близката салфетка.

— Приятно ми е, господин Грийн. Аз съм Саманта Уейнрайт, а това е Джонатан Хазард.

Той я подхвана за лакътя и, отдръпвайки я за миг настрана, попита с театрален шепот:

— Какво търси хубаво момиче като вас на такова място?

Саманта стисна зъби и бавно преброи наум до десет, преди да отвърне:

— Аз съм египтолог, господин Грийн.

— Египтолог — повтори той и поклати недоверчиво оплешивяващата си глава. — Нима става дума за цар Тут и всичко останало?

— Да, за цар Тут и всичко останало — кимна тя. Припомни си, че и друг път се е сблъсквала с хорското невежество.

Криспи Грийн изсумтя.

— Ще ти кажа страхотен виц, душичке.

Саманта направи гримаса.

Коремът му се затресе под бялата официална риза.

— Знаеш ли какво казал един египтолог на друг?

— Боя се, че не.

Криспи Грийн се плесна по бедрото.

— Как е твойто мумче? — Той отметна глава назад и се изкикоти: — Схващаш ли? Мамче. Мумче. Как е твойто мумче?

Новодошлият избърса сълзите си, пхна обратно незапалената пура в устата си и я завъртя с устни.

— А вие с какво се занимавате, господин Хазард?

— Аз...

Криспи Грийн не дочака отговора.

— И аз въртя бизнес. Голям бизнес. Цар съм на сделките. Съвсем наскоро направих два-три големи удара вместо принца. Той нищо не подхваща, без да се посъветва с мен. А аз имам няколко крупни сделки зад гърба си. Прекрасно се разбирам с „акулите“. Но не ми личи, нали, момче?

Саманта затаи дъх. Джонатан бе присвил очи. На бузата му заигра мускул. Стори й се, че става по-висок, по-широкоплещест.

Криспи Грийн бе нагазил в дълбоки води. Дори не подозираше в колко дълбоки. Шутът се мислеше за мъж, и то за опасен мъж. Каква нелепост. Абсурд. Не той бе опасният.

А Джонатан.

На нея й беше ясно като бял ден. Защо Криспи Грийн не можеше да го прозре?

Джонатан застана точно пред отвратителната малка гадина и я изгледа отвисоко. Саманта го чу да казва с измамно мек тон:

— Като че ме попитахте нещо преди минута, господин Грийн.

Капчици пот избиха неочаквано по челото и горната устна на другия мъж.

— Аз... да... струва ми се.

— Аз не се разбирам с „акулите“. — Джонатан умишлено понижи глас: — Аз съм „акула“.

Криспи Грийн пребледня:

— Дай нещо за пиене, Траут.

— Разбира се, господин Грийн.

— Както обикновено.

Прислужникът извиси недоумяващо вежди и успя да налее още масло в огъня.

— Както обикновено, сър?

— Да, дявол го взел, както обикновено. Уиски. И то двойно. — Постоянният гост на дома бръкна в джоба на официалния си панталон и измъкна носна кърпа. Избърса потта от лицето си. — Гореща вечер, а? — Той отпи голяма глътка от уискито. — Виждам, че Карлота и принцът още не са слезли.

— Ще дойдат всеки момент — отговори Траут.

Криспи задържа края на пурата си.

— Всъщност пушенето е забранено в този дом. Запознахте ли се вече с домакините?

— Не, не сме — призна Саманта.  
— Очаква ви страхотно преживяване.  
Изненада бе по-точната дума.

Вратата се отвори за трети път и в библиотеката величествено пристъпи дребна жена в дълга рокля от розов шифон. Шията и гърдите ѝ бяха обкичени с розови перли. Розова шапка с фини розови пера във формата на розов лебед бе кацнала върху розовата ѝ коса. Държеше подмишница малко розово кученце.

Криспи Грийн пресрещна жената в розово, целуна ѝ ръка и възкликна с дрезгав глас, сякаш пресипнал от многото изпушени пури:

— Карлота, тази вечер изглеждаш страхотно.

— Благодаря ти, скъпи Криспи.

Дамата се обърна към прислужника:

— Розово шампанско, Траут.

— Да, мадам.

— Това трябва да са нашите гости — предположи тя, втурвайки се към Саманта и Джонатан. — Вие сте професор Саманта Уейнрайт. Аз съм Карлота Макдонъл.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо Макдонъл. Благодаря ви за гостоприемството.

Жената имаше проникателен поглед. Може би не беше съвсем безмозъчно създание в розов шифон, за каквото се представяше.

— Вие навярно сте ужасно умна, скъпа моя. Египтология. Доколкото разбирам, вие знаете всичко за онези неща, които Арчи е насъбрал.

— Надявам се да е така. Нямам търпение да започна.

— Ще започнете още утре сутринта, ако желаете. Но тази вечер ще си устроим прекрасна малка вечеря. — Тя отпи от своето розово шампанско. — Много сте висока, професоре.

— Сто седемдесет и три сантиметра, ако не се лъжа.

— И много красива.

Саманта се изчерви.

— Благодаря, госпожо Макдонъл.

— И скромна. Това ми харесва. Въобще вие ми харесвате. Можете да ми викате Карлота, а аз ще ви наричам Саманта.

— Както желаете.

Жената вдигна поглед и се взря в Джонатан.

— Все високи хора виждам напоследък. Вие трябва да сте...

— Джонатан Хазард.

— Приятелят?

— Да.

Тя хвърли поглед на Саманта.

— Сигурно имате много грижи с този?

— Така е — усмихна се широко Джонатан.

Карлота отново се обърна към него:

— Да не сте комедиант, господин Хазард?

— Не, не съм, госпожо Макдонъл.

— Актьор?

Той поклати глава.

— Не съм и актьор.

— Какъв сте тогава?

— Честно казано, какъв ли не съм бил, дори геолог.

Въпреки разликата в ръста им Саманта забеляза как Карлота го изглежда право в очите.

— Не ми приличате на човек, който се занимава с изучаване на скали.

— Моята специалност е нефтът.

— Аха, земното масло. Мисля, че сте прекалено красив. Може да ми викате Карлота. Обичам красивите мъже.

— А аз обичам жените, които умеят да се обличат в розово.

Тя се разсмя.

— Обаятелен на всичко отгоре. Трябва да го държите под око, Саманта.

— Непременно — съгласи се младата жена.

Траут се изкашля и тържествено съобщи:

— Принц Хенри.

Саманта очакваше да забият барабани или най-малко да чуе тържествени фанфари. Как, за бога, би следвало да се държи с човек, който се е самокороновал за принц?

Хенри Макдонъл — в пълно снаряжение, с развети панделки и бляскави медали — приветства най-напред съпругата си:

— Бонжур, шери.

— Хенри, скъпи.

След това удостои с вниманието си Криспи Грийн.

— Мосю Грийн.

Великият предприемач удари токове и преви в поклон позатлъстялата си снага.

— Принц Хенри.

— А това трябва да са нашите новопристигнали гости.

— Имам удоволствието да ви представя световноизвестния египтолог професор Саманта Уейнрайт и господин Джонатан Хазард.

— Очарователна. Изключително очарователна — възкликна принцът на френски, приветствайки Саманта.

Джонатан се оказа прав. Акцентът на принца бе ужасяващ. Ала Саманта успя да се поклони смирено.

— Чест е да се запозная с вас, принц Хенри.

Лицето на Хенри Макдонъл светна. Очевидно се бе представила добре.

Накрая той се обърна към Джонатан:

— Мосю Гизард.

— Господин Хазард, скъпи мой — нежно поправи съпруга си Карлота.

— Мосю.

— Сър.

Траут се появи с чаша вино.

— Вашето бяло бургундско, принц Хенри.

— Мерси, Траут. — После с жест, който изглежда обхващаше целия замък, а не само библиотеката, попита: — Харесва ли ви Фонтенбло?

— Фантастична постройка — заяви Саманта.

— Постройка? — намръщи се принцът.

— Фантастичен замък! — побърза да се поправи тя.

— Прекрасен! Моят пращичко е бил дотолкова завладян от оригинала във Франция, че е поръчал да му построят съвсем същия тук. Такъв човек беше той. Невероятен!

— Арчи бе изключителен човек, безспорно — каза Карлота.

— Изключителен — повтори Криспи Грийн.

— Трябва да организираме за вас пълна обиколка из замъка — предложи принцът.

— Ще бъде удоволствие и за двама ни. — Саманта се усмихна на Джонатан: — Нали, скъпи?

— Разбира се, мила.

Хенри Макдонъл вероятно бе дал знак. Траут тутакси застана до него, взе полупразната винена чаша на принца и съобщи:

— Вечерята е сервирана.

Принцът галантно подаде ръка на Саманта. Джонатан кавалерства на Карлота, ала едва след като я изчака да предаде малкото кълбо розова козина на Траут.

— Хенри не допуска кучета в трапезарията. Обичате ли кучета, господин Хазард? — попита тя, щом се настаниха около махагоновата маса, която спокойно би побрала двайсет души.

— Кучетата често са най-добрият приятел на своя стопанин — чу Саманта уклончивия му отговор.

— А вие имате ли домашно животно?

— Трудно е за човек като мен, който рядко се задържа вкъщи — каза той.

Трудно, но не и невъзможно, помисли си Саманта.

Джонатан умело насочи разговора отново към Карлота.

— Вие навярно много обичате кучетата.

— Обожавам пекинезите. Имам четиринайсет.

— Нима?

— Всичките са сладури.

Хенри Макдонъл очевидно се бе наслушал на излиянията на жена си за безценните ѝ кучета. Той се обърна към Саманта.

— Били ли сте в Париж, професоре?

— Не, за съжаление.

— Трябва да отидете някой ден. Това е най-величественият град в цял свят.

— И най-романтичният — намеси се Карлота. Тя многозначително премести поглед от Джонатан към Саманта. — Вие откога се познавате?

Саманта се задави с хапка моруна.

— О, отдавна — успя да изрече накрая.

В очите на Джонатан проблесна насмешка.

— Но изглежда сякаш сме се срещнали едва вчера, нали?

Тя го прониза с поглед.

— Да. Така изглежда.

Карлота се вживя в ролята на сватовница.

— Определили ли сте датата?

— Каква дата? — Саманта изглежда недоумяващо дребната женица.

— На сватбата.

Саманта загуби дар слово.

Карлота зацъка неодобрително с език.

— Вие, младите, сте все заети да гоните кариера. Трябва ви разкошна брачна церемония в църква — поучително рече тя. — После голямо тържество и незабравим меден месец. В края на краищата човек се жени веднъж — ако има късмет, разбира се.

— Когато се ожения, ще е завинаги — заяви категорично Джонатан.

Карлота Макдонъл държеше да се осведоми за всичко.

— Колко деца искате?

Саманта остави лъжицата на масата.

— Всъщност още не съм мислила за деца.

— Две, момче и момиче — едновременно с нея отвърна Джонатан.

Все по-дълбоко и по-дълбоко затъваха в лъжата, прозря Саманта. И можеше никога да не успеят да се измъкнат. Най-малкото поне докато са във Фонтенбло.

Как щеше още цели три седмици да се преструва на влюбена в Джонатан Хазард, след като единственото, което искаше, бе да го удуши.

— Не сте ни казали как се запознахте — подкани ги Карлота.

Джонатан прояви завидна готовност да отговори от името на двамата.

— Дълго време работих в страните от Средния Изток като експерт по нефтените находища и съветник в различни компании. А Саманта редовно придружаваше баща си до Египет от... От колко години, мила?

— От единайсетгодишна — каза тя. Нали той е експертът. Да си ги пресмята.

Джонатан тихичко се засмя.

— Като че древният Египет ни събра.

— Колко романтично — въздъхна Карлота и подпря своята розова брадичка на малката си розова длан.

За първи път в живота си Саманта Уейнрайт съжали, че краката ѝ не са още по-дълги. С най-голямо удоволствие би ритнала Джонатан Хазард под масата. Този човек я поставяше в неизгодна позиция.

Но защо?

Защо се опитваше да я изнерви?

Нещо у нея го изнервяше!

Още в мига, в който прекрачи канцеларията ѝ в музея „Кемет“, тя го бе подразнила, бе го вбесила. С тази своя леденостудена маска. А той отлично знаеше, че отвътре е като разтопена лава, готова да изригне всеки момент.

Кулминацията бе тази вечер, когато той застана на прага на стаята ѝ и като видение в изумруденозелено тя тръгна към него. Прииска му се да я вземе в обятията си и да я целува, докато тя престане да вижда, докато забрави да диша, докато краката ѝ се подкосят. По дяволите, докато не ѝ останат сили да седне дори.

Искаше да целува Саманта Уейнрайт до безсъзнание.

Да я целува, докато в мислите ѝ, в сетивата ѝ, в чувствата ѝ, във въображението ѝ остане само той.

Да я целува така, че да забрави всеки друг мъж и всяка друга целувка в живота си.

Осени го прозрение. Губеше битката. Трябваше да се овладее или тази вечер щеше да се окаже най-дългата в целия му живот. Вече бе преживял няколко безкрайно дълги нощи.

Джонатан си спомни една от тях.

Банкок, или Градът на ангелите, както го наричаха тайландците. Хиляда деветстотин осемдесет и седма. Бяха го издебнали на безлюдна алея. Чак на сутринта някой от местните го бе измъкнал и едва след едномесечно лечение излезе от болницата. Все пак не бяха останали видими белези по тялото му.

Няма да се остави на Саманта Уейнрайт. Няма да ѝ позволи да разклати самоувереността му и да го захвърли на произвола на съдбата.

Достатъчно.

Трябва да издържи до края на вечерята. Да изтърпи пурите с бренди, може би и игра бiliarд с господата. После задължителното

кафе с дамите. Щяха да минат часове, а не броени минути, докато стане време да изпрати Саманта до „Покоите на Клеопатра“.

И какво?

Не можеше да се самопокани и да прекара нощта с нея. Тя не бе от този тип жени. По дяволите, та той не знаеше какъв тип жена е.

Не, всъщност знаеше.

Тя изпитваше неудобство в присъствието на мъже, неудобство от мисълта за секс, неудобство от собствените си физически достойнства. Бе жена, устремена към познанието, ала пропуснала нещо съществено. Беше интелигентна, очарователна и наивна, неопитна в секса и... влудяваща.

Беше една на милион — и както инстинктивно бе предположил от самото начало — Саманта Уейнрайт щеше да му донесе куп неприятности!

Бог знае как изтърпя вечерята, но се справи: любезно поддържаше разговора, смееше се, когато трябва, разказваше истории, с които бе забавлявал мнозина и преди, задаваше само уместни въпроси, на които Карлота и принцът очевидно отговаряха с удоволствие. Дори успя да измъкне информация от Криспи Грийн.

Джонатан отказа пурата, ала пи от брендито, докато играеха бiliarд, като позволи на принца да го победи втората и третата игра.

Около единайсет часа се присъединиха към дамите на кафе и сладки. Наближаваше полунощ, когато най-сетне двамата със Саманта бавно поеха към египетското крило на огромната къща.

— Каква вечер! — възкликна Джонатан.

— Сега разбирам как се е чувствала Алиса — въздъхна Саманта.

— Алиса?

— Алиса в страната на чудесата, когато пада в дупката на заека и се озовава в чудат, безумен свят, пълен с чудати, безумни хора.

— Дори лудият Шапкар не липсва.

— Карлота всъщност е много любезна.

— Любопитна.

— И любопитна — съгласи се тя и потрепери. В коридора беше хладно. — Принцът ми изглежда съвсем безобиден. Но си прав за френския му. Ужасен е. Горкият човечец.

Джонатан съблече смокинга и го наметна върху раменете й.

— Кой знае какъв бих бил аз, ако съм израснал в сянката на Арчибалд Макдонъл и неговите милиарди.

— Според мен щеше да си същият какъвто си сега.

— Благодаря. — Той се намръщи. — Все пак.

Саманта повдигна полите на роклята си, щом заизкачваха стъпалата.

— Ти се държа много добре с тях.

— Карлота и принцът ми харесват.

— На мен не ми хареса Криспи Грийн — рече тя и направи красноречива гримаса.

— Той е... — Джонатан едва не изрече думата.

— Шут?

— Точно така — усмихна се мъжът.

Саманта докосна ръкава на ризата му.

— Как успя да се въздържиш, когато те нарече момче?

— Искях да му избия противните зъби.

— Знам. Но не го направи.

— Не го направих.

— Е, стигнахме. — Тя спря пред „Покоите на Клеопатра“ и му се усмихна: — Благодаря, че ме изпрати.

Джонатан подпря ръка на вратата.

— Изглеждаш великолепно в тази зелена рокля.

— Благодаря.

— Прилепва точно където трябва.

— Така ли? — Тя неспокойно преглътна.

— Цяла вечер ми се искаше да...

В изумруденозелените ѝ очи проблесна тревога.

— Какво искаше да направиш?

Джонатан нежно зарови пръсти в косата ѝ. Няколко копринени кичура се плъзнаха по дланта му като облак златен прах.

— Красива е — прошепна той. — Трябва по-често да оставяш косата си разпусната.

— Ами... пречи ми.

— Струва ми се, че това не е единствената причина.

— Изглежда по-делово, когато е прибрана.

— Сигурно. — Той добави: — Но ти изглеждаш на двацет, когато пада свободно по раменете ти.

— И затова не я оставям разпусната.

Джонатан се наведе и зарови лице в косата ѝ, вдишвайки дълбоко:

— Толкова е приятна. С такъв прекрасен аромат.

— Джонатан...

— Да? — Той докосна с устни шията ѝ.

— Какво правиш?

— Според теб какво правя?

— Аз... не знам — промълви задъхано.

— А какво мислиш, че ще направя?

— Не знам.

— А какво искаш да направя?

Саманта опря ръце на гърдите му и го отблъсна на няколко сантиметра.

— Какво искам да направиш ли? — повтори тя.

Джонатан кимна.

Тя въздъхна, взря се в очите му и каза:

— Искам да ме целунеш.

И той се подчини.

## ШЕСТА ГЛАВА

— Но, като си помисля, идеята не е от най-добрите — отстъпи Саманта в последния момент.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Джонатан.

— Така ли? — Чувахе единствено ударите на сърцето си.

— Да.

Лицето му бе толкова близо, че тя ясно виждаше миглите му, тъмната набола брада, лекото раздуване на ноздрите му, трапчинката над горната устна, формата на устата.

Имаше красиви устни.

Дъхът му бе топъл и галеше кожата ѝ. Ухаеше на кафе и скъпо бренди. Привличаше я. Силно, неудържимо.

— Може би е по-добре да поговорим за това. — Саманта с усилие контролираше гласа си.

— Колко уместно предложение в подобен момент — рече Джонатан през смях.

Смехът му я накара да изтръпне.

— Не се целувам с непознати.

— Нито пък аз.

Той се бе втренчил в устните ѝ. Затова ѝ беше трудно да се съсредоточи върху думите си.

— Нашата връзка е професионална.

— Никога не смесвай работата с удоволствието.

— Точно така.

— Значи сме на едно мнение.

— Освен това... — Саманта замълча многозначително. — ...  
никак не ме бива в тая област.

— В коя област? — премигна Джонатан.

— С мъжете.

— С мъжете?

Сърцето ѝ се сви.

— В целуването.

Той чакаше.

— Разбираш ли?

Той стоеше безмълвно. Тя примигна:

— Имам предвид плътското желание. Физическата възбуда. Или както там наричат онова, дето би трябвало да се случи между един мъж и една жена. — Сълзи напиреха в очите ѝ. — Не сте ли чули, господин Хазард. Аз съм леденостудена.

— Глупости.

Дъхът ѝ секна.

— М-моля?

— Всичко ти е наред — заяви Джонатан.

От къде на къде ще знае той? Да не е експерт по въпроса за сексуалния ѝ живот... или липсата на такъв! Дори не я е целувал, за да се произнеса с подобна категоричност.

— Ако искаш да знаеш — продължи той, — ти си най-страстната жена, която съм срещал.

— Аз?

— Да, ти.

— Това да не е най-новият вариант за прелъстяване?

— Нищо подобно.

— Честна скаутска?

— Честна скаутска. — Джонатан обхвана лицето ѝ с длани. — Саманта, има съществена разлика между неопитност и неспособност.

Тя събра кураж.

— Честно казано, нямам голям опит.

— Чудесно.

— Чудесно?

Той изглеждаше успокоен, дори доволен.

— Това е най-лесният начин да се предпазиш в днешно време.

— Да се предпазиш?

— Имам предвид личната хигиена. Чистотата. Безопасният секс. Липсата на заразни болести.

— А за себе си какво ще кажеш?

— Мога да ти гарантирам цветущо здраве. — Внезапно гласът му стана по-мек, сякаш я милваше с думите си: — Искам да те целуна, Саманта.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите.

— Мен ли искаш да целунеш, или създанието в изумруденозелена рокля?

— Ти си създанието в изумруденозелена рокля.

Гласът ѝ секна.

— Не съм съвсем аз.

— Разбира се, че си ти.

Тя поклати глава.

— Роклята те подвежда.

— Не.

— Да.

Очите му застрашително проблеснаха.

— Тогава съблечи я и ще знаеш със сигурност.

Саманта не можа да се сдържи. Избухна в смях.

— Много умно!

— И аз така мисля — усмихна се дяволито той.

Тя изведнъж стана сериозна.

— Страх ме е.

— Знам.

— Малко съм нервна.

— И аз.

— Ръцете ми са студени.

— Тогава внимавай къде ме докосваш. — Очевидно търпението му се бе изчерпало. Той се наведе и впи устни в нейните, измърморвайки: — По дяволите, докосвай ме, където искаш.

Джонатан искаше да бъде по-точен. Искаше да я окуражи, да ѝ покаже къде да постави ръцете си.

Тялото му копнееше да бъде докоснато, жадуваше за милувки, умоляваше за ласки. Само мисълта за дългите ѝ, хладни, изящни пръсти по плътта му бе достатъчна да го влуди.

Студ?! Започнеха ли веднъж, на никой от двамата нямаше вече да му е студено. Това бе сигурно.

Много избързваш в играта, възпря се сам Джонатан.

Това е първата целувка. Може и да е последна, ако не е внимателен. Саманта бе нервна и неуверена. Той трябваше да действа бавно, спокойно, за да не я изплаши.

А най-малко от всичко искаше да я изплаши.

Устните ѝ бяха меки, топли, удивително отзивчиви. Поопияняващи и от най-сладкото вино...

Той сграбчи реверите на смокинга, все още наметнат върху раменете ѝ, и я притегли към себе си. Тялото ѝ се притисна в неговото.

Гърдите ѝ бяха заоблени, стегнати. Твърдите зърна нежно се впиха в гърдите му. Той мислено докосна розовите връхчета и простена:

— Саманта... — Дори не беше сигурен дали е изрекъл името ѝ на глас, преди да чуе отговора.

— Да? — прошепна тя до устните му.

— Ти си невероятна — бе всичко, което успя да произнесе.

Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Той усети дългите ѝ бедра, притиснати към неговите.

Джонатан долавяше бесните удари на сърцето си, учестеното дишане, пулсирането на кръвта в слепоочията, напрегнатите мускули на ръцете и краката, тежестта в слабините, напора на възбудата.

Мъжът я принуди да разтвори устни, предизвиквайки я на еротичен дуел, в поредица от атаки и отстъпления. Страстта му се разгаряше. Той плъзна ръка към гърдите ѝ. През тънката материя на изумруденозелената рокля зърната ѝ го мамеха предизвикателно. Той се притисна към нея и младата жена усети възбудата му.

— Господи, Джонатан! — Тя вдигна глава, останала без дъх. — А ако някой ни види?

— Кой ще ни види?

— Някой. Който и да е. От домакините. От прислугата.

— От кучетата?

Тя го изглежда недвусмислено.

— Не се безпокой, скъпа. Само двамата сме, нощта няма очи — увери я той.

— А ако има тайни микрофони? Скрити видеокамери? — тревожно прошепна тя.

— Огледал съм внимателно както коридора, така и спалните ни.

Тя изумено повдигна вежди.

— По стар навик — обясни Джонатан. — Както и да е, няма нищо. Нищичко.

Саманта впери поглед в ръцете си.

— Сигурен ли си.

— Абсолютно сигурен.

Тя внезапно вдигна глава, в очите ѝ се четеше паника.

— За мен е твърде прибързано, Джонатан.

Той се приведе и опря чело в нейното.

— Няма да ти кажа, че съжалявам, защото ще е лъжа. Но, честна дума, нямах намерение да отиваме толкова далеч.

— Нито пък аз.

— Сега, може би, все пак ще ми повярваш.

— Да ти повярвам? — Бе още замаяна от възбудата.

— Че всичко е наред, че не си леденостудена, че си най-страстната жена, която съм срещал.

Тя прехапа устни.

— Не разбирам. Друг път никога не съм била такава.

— Може този път да сме улучили момента и мястото — въздъхна той.

Лека бръчица се появи между веждите ѝ.

— Наистина ли?

Той хвърли поглед на разноцветните, екзотични и необикновено еротични стенописи наоколо.

— А може и стенописите да са ни предразположили.

Саманта мигновено отстъпи назад.

— Ясно. Значи си се вдъхновил от земния бог Хеб и богинята на небето Нут и техния „символичен“ съюз.

Късно.

Беше твърде късно, когато Джонатан осъзна каква груба тактическа грешка бе допуснал.

— Нали знаете какво казват хората, господин Хазард?

— Какво? — Не му се искаше да пита.

— Въпрос на вкус. Или, ако го перифразираме: за едни изкуство, за други — порнографски илюзии.

— Хайде, Сам, скъпа...

— Не съм ти Сам, нито пък „скъпа“. И следващия път, като се разгорещиш от някое еротично изображение на полово сношение, намери друга, пред която да разиграваш малките си игрички.

— Не разигравам игрички.

— Как им викаш тогава?

— Малко се поувляхох.

— Малко?

— Добре де, много. Бяхме възбудени. Сексуално. Целувахме се. Докосвахме се. Несъмнено ни мина през ум, че бихме могли да се любим.

— Говори от свое име — тросна се Саманта.

— Това и правя. — Кофа ледена вода не би охладила страстта му толкова бързо и ефикасно. — Но не се заблуждавай, уважаема. И на теб ти хареса, колкото и на мен. Ти също се възбуди. Беше пламнала не по-малко от мен. По дяволите, ти гореше в ръцете ми.

— Благодаря, господин Хазард — заяви тя със скована официалност, като смъкна смокинга от раменете си и му го хвърли. — Това беше, да го наречем, наистина поучително преживяване.

Устните му се изкривиха в многозначителна усмивка.

— Винаги на ваше разположение, професоре.

Вратата на спалнята на Саманта Уейнрайт се затръшна под носа му.

## СЕДМА ГЛАВА

— Но, като помисля, струва ми се, че идеята не е от най-добрите — каза жената, снишавайки гласа си до шепот.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се мъжът.

— Сърцето ми ще се пръсне — призна тя, притискайки тревожно ръка към гърдите си.

— И моето — измърмори той.

— Не ми харесва.

— И на мен.

— Може би трябва да кажем на Траут.

— Да кажем на Траут!

— Ш-ш-шт! По-тихо. Да не искаш да събудиш и мъртвите?

Той се озърна неспокойно, после категорично заяви:

— Не можем да кажем на Траут.

— Прав си — въздъхна тя.

— Разбира се, че съм прав.

— Тогава да измислим друг план за действие — предложи тя след миг.

Той приглушено се изкикоти в тъмнината.

— Какъв например?

— Не знам. — Тя с усилие контролираше гласа си. — Но това ме плаши. Не ще да е на добро. Всъщност тъкмо обратното.

— Ама че уместно женско пророчество в подобен момент — възнегодува събеседникът ѝ.

Тя се изкуши да му зашлеви плесница за оскърблението.

— Нарича се женска интуиция и благодарение на нея неведнъж си отървавал кожата.

Той измънка нещо неразбираемо.

Тя забеляза, че ръцете ѝ треперят. Скри ги в скута си, вплепа здраво пръсти, и си наложи да запази спокойствие.

— Нямаше да загазим, ако не беше ти.

— Аз не съм виновен — изхленчи мъжът. — Той ме е хванал за...

— Няма да слушам цветистите ти изрази — сръза го тя. — Истината е, че той те използва както си иска.

Лицето на мъжа пребледня на лунната светлина, процеждаща се през прозореца.

— Не виждам друг начин, освен да правя каквото ми каже.

Тя сви устни и дълбокомислено отбеляза:

— Защото нямаш въображение.

— И съм глупак — измърмори той.

Той го каза, не тя.

— Нали все това ми повтаряш — добави той.

Тя си напомни да бъде търпелива. Той все още ѝ бе необходим... поне още малко.

— Стига си хленчил. Имаме работа.

— Каква работа?

— Време е да надзърнем в голямото хранилище в египетското крило.

— Защо?

— Защото рано или късно нашите новопристигнали гости ще започнат да си пъхат носа тук и там, а професорката не е от глупавите.

— Бръчки набраздиха челото ѝ. — Нито пък мъжа с нея, дето казва, че ѝ е приятел.

— А не е ли?

— Не знам. Но съм готова да се обзаложа, че господин Хазард крие нещо. — Тя потрепери. — Всички трябва да са заспали вече. Нямаме време за губене. Аз ще нося фенерчето, а ти вземи раницата.

— За какво ни е раница?

— В случай че открием нещо ценно. Пази тишина! Никакви приказки! И не си влачи краката по пода!

Той мълчаливо я следва на пръсти няколко минути. После я настигна и прошепна:

— Но защо в старото хранилище? Там е пълно с вехтории.

— Не е съвсем сигурно. — Тя нахлузи ръкавици, докато вървяха. Не беше разумно да оставят уличаващи отпечатъци от пръсти. — Сигурно е само, че Арчи водеше подробен отчет за ценностите

навсякъде другаде из къщата. Ако се опитаме да продадем някои от тях, веднага ще ни разкрият.

— И ще ни хванат.

— Теб ще хванат.

Мъжът преглътна с усилие.

— Може да ме пратят в затвора.

— Само ако имаш щастието да избягаш от него — грубо каза тя.

— Мислиш ли, че той ще...

Тя пое дълбоко дъх.

— Да, за нещастие, така мисля.

Страхът му бе очевиден.

— Ще ме убие за няколко проклети хилядарки...

— Или ще нареди да те убият.

Тя обаче премълчаваше съществена подробност. Опасността грозеше не само него. А и нея. Онзи, който ги тормозеше, бе много хитър. Беше се постарал да научи по нещо съмнително и за двамата.

За по-сигурно, както се бе изразил той, изсмивайки се жестоко в лицето ѝ.

Тя спря за миг и невъзмутимо изглежда мъжа до себе си. Ако някой от тях можеше да оцелее... то това щеше да бъде тя.

## ОСМА ГЛАВА

Значи война.

Но ти вече изтърпя заслуженото, рече си Джонатан, докато мислено изреждаше хапливите забележки, с които Саманта го бе обсипала през изминалата седмица след онази нощ — първата от престоя им във Фонтенбло, нощта, когато я целуна в коридора пред „Покоите на Клеопатра“.

Тя беше кошмарен противник.

Не пестеше думите си.

Стреляше напосоки.

И с двете цеви.

Под кръста.

Право в челото.

Точно в целта.

Тежко му, Саманта Уейнрайт не прощаваше лесно. Беше категорична, никакви факти не можеха да опровергават решението ѝ. Бе убедена, че би изпитал същото с която и да е друга жена и тя само се е оказала под ръка, когато се е възбудил от рисунката на стената.

Джонатан удари с юмрук възглавниците, струпани под главата му. Рисунката? Да не беше така идиотски тъпо, би било смешно.

Цялата история доказваше колко наивна е Саманта в действителност. Наивна и уязвима. Нямаше никаква — ама никаква! — вяра в женствеността си. Жалко, защото всъщност бе неустоима. Или поне имаше необходимите данни да бъде, ако разпусне косата си и се поотпусне.

Обаче умееше да се държи хладно. С ледено безразличие. Любезна до полуда. Да се пръснеш от яд.

Мир.

Време е да сключат мир, реши Джонатан, отпуснат на леглото си в „Стаята на Рамзес“. Втречен в тавана, броеше изящните фигурки с изписани вежди и древноегипетски одеяния, редиците от йероглифи и

изображенията на патици, соколи, крави и котки, строени едни до други по неизвестни причини.

Ако Саманта лежеше до него, сигурно щеше да му разкаже цяла история по рисунките на тавана, обяснявайки значението на всяка фигура, на всеки знак.

Но, разбира се, ако Саманта лежеше до него, едва ли щяха да зяпат в тавана...

Мир.

Тази сутрин той бе решен да срине непреодолимата на пръв поглед бариера, която тя бе издигнала помежду им, и да се опита да възстанови предишните открити отношения.

Джонатан въздъхна и отметна завивките. Как не можа да се въздържа онази нощ. Постъпи като последния глупак! Отлично знаеше, че с жена като Саманта не трябва да избързва. Ала желанието му надделя и загуби контрол. Държа се като магаре!

Между другото, в един от фрагментите на тавана имаше чудесно изрисувано магаре, което бе пропуснал да забележи по-рано. Дали не намекваше нещо за него?

Проклет е, който опитва, и дважд по-проклет онзи, който не опитва!

С тази заключителна мисъл по въпроса за жените Джонатан се измъкна от леглото и тръгна към банята.

Тази сутрин щяха да разглеждат някакво хранилище. Саманта го бе информирала, че е приключила с предварителния оглед на египетското крило, що се отнася до най-ценните антики.

Задачата ѝ се оказа значително улеснена от факта, че Арчибалд Макдонъл бе оставил подробен опис на закупените предмети, с точната им цена, с дата и място на покупката и дори с наличната историческа информация около тях.

Човекът не бе пропуснал и най-дребната подробност. Нищо чудно, че бе натрупал такова състояние през своята продължителна и славна кариера на бизнесмен.

След двацет минути — изкъпан, избръснат, облечен в обичайните сини джинси, работна риза и маратонки и готов да посрещне деня — Джонатан излезе от стаята си в мига, в който чу вратата на Саманта да се отваря.

Тя беше облечена в непретенциозен зелен костюм — с изключение на цвета, и този изглеждаше досущ като всичките ѝ останали костюми. Косата ѝ бе прибрана назад. Очилата с рогови рамки бяха на мястото си. С бележник под мишница и молив в ръка. Беше облякла и дълга до бедрата, широка риза, която смътно му заприлича на лаборантска престилка.

— Добро утро, професоре — поздрави Джонатан жизнерадостно.

— Добро утро, господин Хазард.

— Как сте тази сутрин?

— Прекрасно.

— Добре ли спяхте?

— Разбира се.

— Услади ли ви се закуската? — Поднасяха им я в стаите направо от кухнята.

— Естествено — каза тя и тръгна по коридора.

Той я последва.

— На мен най-много ми харесаха меденките, а на вас?

— Не ям тестени изделия.

— Жалко. Животът е кратък, а вие изпускате най-сладкото.

И двамата знаеха, че не става дума за кифлички.

Саманта погледна часовника си и измърмори:

— Наближава осем, време е да се залавяме за работа. — Наведе глава и се устреми напред.

Джонатан я хвана нежно за лакътя.

— Саманта...

Тя спря. Вдигна глава.

Той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си, за да го погледне в очите.

— Саманта...

Тя избягваше погледа му.

— Погледни ме.

— Какво има? — Най-сетне вдигна очи.

Той отпусна ръце и съсредоточено се взря в нея.

— Докога ще ми се сърдиш?

— Вечно.

— За бога, Сам! Да сложим край на враждата!

— Чудесна идея — кисело каза тя. — Знам един начин как да ѝ сложим край.

Изкушението да я стисне за гърлото бе почти непреодолимо. Вместо това обаче Джонатан с раздразнение прокара пръсти през косата си.

— Лошо се изразих — призна той. Направи нов опит. — Какво ще кажеш да сключим мир.

— Мир?

— Нали знаеш: да се целунем за сдобряване.

Сдържаната ѝ любезност му подсказа всичко, което го интересуваше.

— Благодаря, все пак, но отговорът е отрицателен.

— Тогава поне да бъдем приятели. Работата ни тук ще върви по-приятно, ако престанем да се преструваме, че не можем да се понасяме. Пък и хората започват да приказват.

Тя едва доловимо вирна носле.

— Нямам представа за какво говориш.

— Много добре разбираш. Ти си умна. Прекалено умна дори. Е... може и да не си чак толкова съобразителна, когато става дума за хора. За живи хора. А не за мъртъвци, погребани преди хилядолетия.

Тя гневно присви очи.

— Това е най-долнопробно заяждане.

— Та ти цяла седмица се заяждаш с мен — отвърна той.

— Не е вярно.

— Вярно е.

Тя се поколеба, преценявайки думите си.

— Добре де, беше си го заслужил.

— Може би. Искам да ти се извиня.

— За какво?

— Че те накарах да се почувстваш неудобно.

— Кога си ме накарал да се почувствам неудобно?

— Първата нощ. Когато те целунах и ти се възбуди.

Ако с поглед можеше да се убива, той би бил мъртъв.

— Моля?!

— Нямам намерение да избягвам повече темата, Саманта. Искам веднъж завинаги да изясним нещата, да извадим всичко на показ.

— Само в преносния смисъл, нали? — подметна сухо тя.

Джонатан не се сдържа. Отметна глава назад и избухна в смях.

— Наистина имаш чувство за хумор.

— Всеки има чувство за хумор.

— Не и принцът.

— Прав си. Признавам, че сгреших. Принцът няма чувство за хумор.

— Ще говоря направо — сериозно рече той.

Видя как тя повдигна вежди в знак, че търпението ѝ се изчерпва. Господи, ако някой имаше нужда от търпение, то това бе той. Трябваше му търпение на светец, за да се справи с очарователната професорка по египтология.

— По мое виждане, Сам, има два спорни въпроса. От една страна, би следвало да се държим като безумно влюбени, за да не разберат, че всъщност съм твой бодигард.

— Мислех, че не си ми бодигард.

Джонатан се намръщи и скръсти ръце.

— Да не се задълбочаваме в езикови подробности. Никого няма да заблудим, ако ти се държиш така, сякаш не можеш да ме понасяш.

— Аз наистина не мога да те понасям.

Той преброи наум до двайсет. Съвсем бавно.

— Тогава се преструвай, за да не провалиш мисията си.

— Ще опитам.

— Другият въпрос е личен. — Той си пое дълбоко въздух и се хвърли с главата напред: — Много ми харесваш. Мисля, че и аз ти харесвам. Всъщност струва ми се, че тъкмо това те ядосва.

— Не подозирах, че сте завършили психология, доктор Хазард.

— За твоє сведение, завършил съм геохимия — каза безцеремонно той. — Но фактът си е факт, между нас има нещо, нещо, което не се случва всеки ден — поне не на мен, нито пък на теб, предполагам — и това нещо не ти харесва.

— Безподобна глупост.

— Ще ти кажа кое е глупост, професоре: идиотската идея, че съм се възбудил и съм се поддал на плътските си желания под въздействие на някаква рисунка. — С махване на ръка той сякаш отхвърли съществуването на стенописа зад тях. — Причината бе в теб, скъпа. В това, че те целувах, че те докосвах, че чувствах как ми отвръщаш. Ти ме възбуди.

Тя застина на място. Джонатан продължи:

— Отдавна не бях изпадал в подобно неконтролируемо състояние и никога не ми се бе случвало с жена, която едва познавам. — Поне откакто бе излязъл от пубертетната възраст. — Ти беше причината, Сам. Само ти.

Саманта никога не се бе смятала за сексапилна.

Беше допустимо привлекателна, навярно. Интелигентна, понякога, даже почти винаги. Но никога не бе допускала, че е подвластна на чувствата.

Едва сега, за първи път през живота си започваше да го осъзнава. И започваше да ѝ харесва... малко. Благодарение на Джонатан М. Хазард. Заслугата — или вината — бе изцяло негова.

Тя усети как гореща вълна от смущение премина по шията ѝ и обля лицето ѝ.

— Аз... също мисля, че те харесвам, Джонатан.

— Благодаря ти, Саманта.

— Нека сключим мир.

— Прекрасна идея.

— Ще се постареем да работим по задачата в доколкото е възможно хармонични и приятелски отношения.

— Съгласен. — Той протегна ръка. Очевидно очакваше ръкостискане.

Къде ли остана предложението му „да се целунем за одобряване“?

— Повярвай, аз също бих предпочел да се целунем за одобряване — призна Джонатан, сякаш прочел мислите ѝ.

С пламнало лице Саманта заяви:

— Да се залавяме за работа. Изгубихме достатъчно ценно време.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това ще отнеме цяла вечност — дочу Саманта мърморенето на Джонатан, щом застанаха на прага на необятното хранилище.

— Спокойно — рече невъзмутимо през рамо тя. Ала спокойствието ѝ бе привидно, естествено. Не ѝ се случваше всеки ден да открива, че мъж от типа на Джонатан Хазард трудно се въздържа в нейно присъствие, че не може да ѝ устои.

Очевидно се бе заблуждавала относно своя имунитет към мъжкото ласкателство, осъзна Саманта.

— Лесно е да се каже — промърмори мъжът зад нея.

Саманта леко потрепери. Говореха за две свършено различни неща.

— Казах „спокойно“, защото нямам намерение да проучвам подробно всичко — увери го тя.

— Да разбирам ли, че не възнамеряваш да преобърнеш всеки предмет в този хангар с четчица за прах в ръка — подметна той със сарказъм.

— Точно така го разбирай. Иначе ще е необходима армия от музейни работници за сортиране, систематизиране и опаковане на такова количество ценни находки.

— Ценни находки? — Джонатан бе приковал поглед в няколко гнили цепеници, положени на дълга паянтова маса. — Повече ми приличат на стари забравени вехтории.

— На неизкушения наблюдател някои от тях наистина може да изглеждат като вехтории и все пак имат голяма стойност за студентите и учените. Безспорно най-ценните придобивки на Арчибалд Макдонъл са, разбира се, вече подробно описани и прибрани за идните поколения.

— Значи тези тук са ненужни.

— В известен смисъл.

Огромното помещение бе натъпкано до тавана със стари мебели и всякаква покъщнина, скринове, легла, столове, колесници, лодки и

гребла, кашони с керамични съдове, счупени статуетки, стъкленици със съмнителен произход, миниатюрни дървени фигурки — като онези, дето често бивали заравяни заедно с мумиите — кани, купи с най-различни размери и орнаменти, прибори, гледжосани керемиди, бижута, съдове с прах за вежди, скални отломъци. И един-два саркофага на всичко отгоре.

Саманта прокара пръст по полицата отдясно. Бе потънала в прах.

— Траут каза, че никой не бил стъпвал тук от няколко години. Вярвам му. Има поне един пръст прах.

— Затова е странно.

— Кое?

Джонатан посочи право пред тях към участък от пода, озарен от утринните слънчеви лъчи, струящи през прозореца. Дъските съвсем ясно се виждаха на слънцето.

— Следи.

— Следи?

— Пресни при това.

Дори Саманта можеше да види, че са направени неотдавна.

— Очевидно не са нито мои, нито твои. — Той приклепна и, потривайки долната си челюст, разгледа следите. — Били са двама: мъж и жена.

Саманта се втренчи в пода:

— Как позна, за бога?

— Нали съм експерт в тази област, забрави ли?

Саманта щракна с пръсти.

— Да, вярно — каза дръзко тя. — Ти си по шпионските афери, а аз съм по египетската част.

— Тук вече улучи.

— Освен това отпечатыците на подметките съвсем ясно показват чифт мъжки и чифт женски обувки.

— Колко сте проникателна, професоре.

Тя се намръщи.

— Но защо пък някой ще влиза в това хранилище?

— Аз също се чудя — съгласи се Джонатан. После добави: — Чудно ми е и ние какво правим тук.

Саманта възприе онзи предумващ тон, който той бе използвал преди минути:

— Хубава работа, Хазард! Къде е жаждата ти за приключения?

— Забравих я въщи.

— А любопитството ти?

Джонатан потупа с длан празния джоб на ризата си, после поред предните и задните джобове на джинсите.

— Изглежда не съм го взел тази сутрин.

— Тогава го приеми като тръпка пред неизвестното. Като опиянение от победата...

— Като агония след поражението — насмешливо подметна той.

— Ами ако ни е писано да намерим археологическата находка на века? Или да направим най-великото откритие на всички времена?

Той скептично изви вежди.

— Тогава ще си изям ризата.

— Прави каквото искаш. А аз ще поогледам — заяви накрая тя.

— Ще ти помогна — предложи той, тръгвайки след нея. — Нещо определено ли ще търсим?

Саманта се наведе да разгледа прашните предмети по първата полица.

— Не съвсем — измърмори тя. — Ако зърнеш нещо, което ти изглежда не на място, нещо необичайно, нещо, което ти говори, извикай ме.

— Нещо, което ми говори? — повтори Джонатан.

— И не пипай нищо, естествено — предупреди го тя, щом тръгнаха в различни посоки. — За теб може да е вехтория, но да има хилядолетна история и да е безценно за специалиста.

— Защо не приключим тая работа с една хубава разпродажба — предложи Джонатан, докато предпазливо се промушваше сред безразборно складираните ръчно изработени вещи.

— Тези са доста симпатични — сподели Саманта, внимателно взимайки няколко „експоната“ от близката полица.

— Какво е това?

— Чампари.

— Приличат на ръце.

— Колко сте проникателен, господин Хазард. Чампарите обикновено са били изработвани от слонова или друга кост във формата на ръце. Използвали са ги в обредните танци.

— Като ударни инструменти за отмерване на ритъма?

— Точно така.

— Това пък какво е? — поинтересува се той, сочейки малко сечиво с тъпо острие.

— Бръснач.

— Трябва да е било същинско мъчение да се избъръснеш с такова нещо — хапливо подметна Джонатан.

— Вероятно е принадлежало на жена от периода на Новото царство — информира го Саманта. — Макар в този период египтяните и египтянките да подстригвали късо косите си от хигиенична гледна точка и за да понасят по-леко горещините, при тържествени случаи носели перуки.

На полицата бе останал само един неразгледан предмет.

Джонатан отстъпи назад, имитирайки капитулация с вдигнати нагоре ръце.

— Дори няма да питам...

— Това е символ на плодородието, масивен фалос от алабастър. — Саманта го взе и задържа в ръка, здраво стиснала пръсти. — От времето на осемнадесетата династия, бих казала, което означава, че е на три хиляди години. Виждат се йероглифи в основата и тук на самия връх. — Саманта проследи с пръст очертанията му. — Ще ми трябва лупа, за да разчета написаното. Без съмнение ще е зов към различните богове да дадат благословията си на притежателя.

Джонатан се хвана за яката на ризата, сякаш внезапно бе започнала да му стяга.

— Нима попитах?

Най-сетне Саманта осъзна, че Джонатан е смутен. Лицето му бе леко зачервено.

— Не е по-лошо от стенописа — каза тя, все още стискайки каменното произведение в ръка.

— Извинявай, видях един интересен кашон там, в дъното — заяви той и се оттегли.

Саманта поклати глава с недоумение. Мъже! Никога нямаше да ги разбере. И след милион години. Те бяха от съвършено друг вид на човешката раса.

Тя остави фалоса обратно на полицата и мина към следващия сандък. След няколко минути Джонатан се провикна:

— Всъщност тук има нещо интересно, Сам. Искаш ли да го погледнеш?

— Странно — бе първият ѝ отзив, щом видя каменната пирамида.

— Какво му е странното? Прилича на умалено копие на Голямата пирамида.

— И си прав, и не си — каза тя на Джонатан, навеждайки се над масата за по-добър зрителен ъгъл. Разгледа пирамидата от трите ѝ страни. — Не може да бъде — измърмори тя.

— Кое?

— Виждаш ли този овален участък?

— Да.

— Нарича се картуш. Почти винаги носи името на някой фараон или владетел.

Джонатан в очакване вдигна поглед от пирамидата към Саманта:

— Е и...

— Тук е написано името на Клеопатра.

— На онази Клеопатра?

Тя кимна:

— Клеопатра VII Филопатор, известна като Клеопатра.

— Какво толкова чудно има?

— Клеопатра е родена през 69 година преди новата ера и се самоубива през 30 година преди новата ера.

— С прочутия номер на змията в кошницата.

— Змия е много общо казано. Вероятно е била малка кобра. — Саманта отхвърли подробностите с махване на ръка. — Това не е съществено. Същественото е, че тази пирамида е направена не по-рано от 1870 година. Може би през 1880.

— Близо две хиляди години след смъртта на Клеопатра.

— Абсолютно вярно.

— Значи е фалшива — сви рамене Джонатан.

— И да, и не.

Той се обърна и я изгледа.

— Да ви е казвал някой, професоре, че понякога говорите несвързано?

Саманта се опита да обясни:

— Изработката е изключително некачествена. Сякаш нарочно са се старали да изглежда неугледно. А йероглифите са идеално оформени. Кое то не е работа на неук човек.

— Е и?

— Имам предчувствие за тази пирамида — призна тя.

— Да не би да ти „говори нещо“?

— Много ти е смешно, но освен учен, египтологът трябва да бъде и творец.

Джонатан неочаквано стана сериозен.

— Великите улове винаги са притежавали това допълнително качество. — Двата се надвесиха над масата. Той вдигна очи от грозноватата пирамидка, за да погледне Саманта. — Какво ти подсказва творецът у теб?

Тя си пое дълбоко въздух и бавно го издиша:

— Подсказва ми, че това тук е маскировка.

— Маскировка?

Саманта кимна.

— На тайник.

— За какво?

Тя тъкмо щеше да признае, че не ѝ е известно, когато след небрежно почукване на вратата, в хранилището влезе Мартин:

— Добро утро, професоре. Господин Хазард.

— Добро утро, Мартин.

Той направи десетина крачки и удари един в друг токовете на безупречно лъснатите си черни обувки.

— Изпратиха ме да помогна.

— Да помогнеш? — повтори Саманта. — Кой те изпрати?

Мартин въздъхна измъчено.

— Госпожа Данвърс. Тя реши, че може да имате нужда от носач. И аз изявих желание да дойда.

— Много предвидливо от нейна страна. И от твоя също — поде тактично Саманта. — Но истината е, че все още нямаме нужда от носач.

Лицето на младежа посърна.

— Ако не мога да ви бъда полезен тук, в хранилището, ще ми наредят да чистя полилея — призна той.

— Огромният полилей във фойето с хилядата крушки?

— Същият — потвърди той.

— Ще ти намерим някаква работа, Мартин — рече Саманта.

— Благодаря, професоре. — Цялото му лице грейна.

— Само не пипай нищо, без да съм ти казала.

— Разбира се, професоре. Както кажете, професоре. Няма да мръдна и пръста си, без ваше разрешение, професоре. — Той отстъпи три крачки вдясно и остана като закован с втренчен пред себе си поглед.

— Свободно! — изкомандва Джонатан.

— Да, сър.

Саманта отново насочи вниманието му към каменната пирамида.

— Както ти казвах...

Вратата пак се отвори и на прага на хранилището се показва масичка на колелца.

— Разхладителните напитки са сервирани — съобщи Траут. — Чай. Кафе. Прясно приготвен лимонов сок. Бисквити и малки сандвичи за онези, които са пропуснали закуската. Шоколадов или лимонов сладкиш по избор.

— По дяволите, прииждат на талази — изломоти Джонатан.

— Мадам предположи, че при сортирането на тези потънали в прах изделия може да ожаднеете.

— Много мило от нейна страна — подчерта Саманта.

— Какво ще обичате, професоре?

— Само чаша лимонов сок, благодаря. — Тя се обърна и изгледа Джонатан: — А за теб, скъпи?

Той не откъсваше очи от устните ѝ. И двамата знаеха какво действително иска. Саманта се изкашля.

— Чаша лимонов сок и за господин Хазард, Траут — каза тя, опитвайки се да запази самообладание.

Ала положението в хранилището ставаше неконтролируемо.

Саманта тъкмо си го беше помислила, когато до слуха ѝ достигна друг познат глас:

— Господи, тук е ужасна мръсотия. Защо не е избърсан поне прахът, Траут? Защо никой не се е погрижил да подреди?

Траут приключи с поднасянето на чашите с лимонов сок и едва тогава отговори:

— Господарят, господин Макдонъл, лека му пръст, забраняваше да се влиза в това помещение, мадам. Навярно помните, че такива бяха изричните му нареждания.

— Да, сега вече си спомням. Ти ме подсети. — Карлота въздъхна и с театрален жест вдигна ръка към главата си.

Мина цяла минута, преди Саманта да осъзнае, че жената очаква комплимент за сутрешния си избор на шапка.

— Каква... необичайна шапка, Карлота.

— Благодаря, Саманта.

— Катеричката е като жива — добави тя.

— Шапкарят ми прави чудеса — възкликна тяхната домакиня.

— Дали е шапкар или специалист в препарирането на животни? — прошепна Джонатан в ухото на Саманта. — Винаги ми е приличала малко на катерица.

— Дръж се прилично — смъмри го тя тихо.

Междувременно Карлота се бе втренчила в краката си. Чак тогава Саманта забеляза, че дамата държи две кадифени каишки в другата си ръка. В края на каишките се гушеха две бежови пухкави топки.

— Да си призная чудя се дали да пусна Тит и Тет в това безобразно мръсно помещение — изпя монотонно Карлота.

Тит и Тет?

Саманта погълна огромна глътка от горчивия лимонов сок.

— Не съм сигурна доколко мястото е подходящо за кучета.

— Кучета? — изсумтя Карлота.

Саманта бързо мина в отстъпление.

— Твоите пекинези са винаги толкова красиви и спретнати. Ужасявам се при мисълта, че нежните им лапички ще докоснат този под. Да не говорим за козинката им, която ще обере праха и мръсотията, трупани тук от години, вероятно от десетилетия.

— Вие сте абсолютно права, разбира се — съгласи се другата жена. — Това не е място за безценните ми Тит и Тет.

Саманта облекчено въздъхна.

Ала беше твърде рано да се радва.

И твърде късно.

Не ѝ стана ясно какво точно се случи. Само видя как в следващия миг кадифените каишки се изплъзнаха от ръката на Карлота и кучетата

се втурнаха в безумна гонитба из помещението. Мартин се опита да сграбчи едното, но не успя. Траут се хвърли върху другото с не голям успех.

— Джонатан...

Той стоеше неподвижно и ругаеше възмутено:

— Каква адска бъркотия, по дяволите!

— Мадам.

— Траут!

— Джонатан!

— Тит! Тет! Не ви ли е срам — извиси глас Карлота над всеобщата врява.

Всичко стана за секунди. Саманта видя как кадифените каишки все повече и повече се оплитат около краката на масата. Видя как и без това паянтовата маса се клатушка напред-назад. Видя с ужас как каменната пирамида политна във въздуха, удари се в пода и се пръсна на хиляди парченца.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко нормално — пълна неразбория.

Подобна ситуация бе възниквала доста често, докато Джонатан работеше за Компанията. Ала сцена като тази, разиграваща се пред очите му, той виждаше за първи път.

Две джавкащи, скимтящи кученца тичаха като луди и хапеха всички. Една дама стоеше гордо с препарирана катерица на главата си. Един иначе достолепен англичанин се нахвърли върху разбеснелите се пекинези. Обикновено хладната и невъзмутима Саманта крещеше името му като обезумяла, неистово забила нокти в ръката му.

И като капак на цялата дандания той видя как каменната пирамида, която току-що бе открил, политна във въздуха и се приземи с трясък на пода. Разбита на хиляди парченца.

Саманта може и да се мислеше за ръководител на мисията. Може да се смяташе за шеф. Но положението ставаше неконтролируемо и изглежда никой не бе в състояние да го овладее. По дяволите, ставаше непоносимо.

Крайно време беше той да се намеси! С глас на бивш батальонен командир Джонатан М. Хазард изрева:

— Тишина! Всички да млъкнат! Веднага!

Муха да беше бръмнала, щеше да се чуе. Дори проклетите кучета примряха. Така. Приятно бе да усещаш, че всичко е в твои ръце, че имаш оная особена власт над хората. Винаги бе съзнавал, че е роден да командва мъже... и жени, разбира се.

Обаче, съвсем неочаквано, Джонатан разбра, че всички са вперили погледи, с отворени усти, в едно-единствено място на пода. С маршова стъпка той мина напред.

— Какво, по...

— Боже мой! — ахна Карлота, притиснала с ръце развълнуваната си гръд.

— Дяволска работа! — възкликна Мартин.

Траут поправи вратовръзката си и рече:

— За първи път виждам нещо подобно.

— И аз — призна Саманта.

Погледите им бяха приковани в блестящ златен предмет, изникнал сред каменните отломъци, пръснати по пода на хранилището. Саманта първа проговори:

— Но мисля, че знам какво е — оповести на групата тя.

— Какво е? — попита Джонатан от името на всички.

— Пирамидата на Клеопатра.

— На онази Клеопатра?

— На същата.

— Не съм чувала за такова нещо — подметна Карлота. — Да не би да говориш за Иглите на Клеопатра?

— Иглите на Клеопатра са прочути гранитни обелиски. Единият е в Лондон, а другият в — Ню Йорк, в Сентръл Парк. Високи са почти двайсет метра и всяка от тях тежи поне двеста тона. Не е възможно да се сбърка Пирамидата с Иглите на Клеопатра.

Джонатан се намеси:

— И аз като Карлота не съм чувал за Пирамида на Клеопатра.

— Мнозина не са чували. Всъщност повечето от археолозите и египтолозите също не знаят за нея. Малцината, които са чували, дори не вярват в нейното съществуване. Цели векове на Пирамидата на Клеопатра се е гледало повече като на мит.

— До този момент?

— До този момент.

Джонатан все още бе скептично настроен.

— Откъде си сигурна, че именно това е легендарната пирамида?

— Не съм сигурна — каза Саманта. — Ще трябва по-обстойно да я разгледам, да разуча конструкцията, да разчета йероглифите. Веднъж стигне ли в музея, там има куп експерти, които ще помогнат да се потвърди или отхвърли нейната автентичност. — Тя приближи. — Каквато и да е... — Джонатан забеляза, че кожата ѝ е настръхнала. — ... това е най-красивият експонат, който съм виждала.

Той се съгласи с нея. Наистина беше красива. Изглеждаше от чисто злато. Висока около трийсет сантиметра и също толкова широка. Цялата изписана със странни знаци.

Йероглифи. Тайната на древноегипетските знаци е оставала неразгадана няколко хиляди години, припомни си той, докато най-

сетне била разкрита през миналия век, благодарение главно на „Розетския камък“ и шепа ентузиастични учени.

— Ти какво знаеш за Пирамидата на Клеопатра? — попита някой.

— Само легендата отчасти — каза тя. — Царица Клеопатра била дотолкова влюбена в Голямата пирамида, че наредила на най-умелия златар по техните земи да ѝ направи същата в умален вид. Държала да бъде изработена в мащаб. Никога не се разделяла с нея и пожелала да бъде погребана до тялото ѝ. Но след нейното самоубийство златната пирамида изчезнала и никой повече не я виждал.

— Била е открадната — предположи Карлота.

— Най-вероятно. Иманярството е било проблем още по времето на първите фараони и техните отрупани с богатства гробници.

Карлота печално се изсмя:

— Знаете ли какво си помислих?

— Какво?

— Че през всички тези години бедният Арчи не е и подозирал каква рядка ценност притежава.

— Безусловно си права, Карлота.

— Бог знае откога тази златна пирамида стои скрита в грозната каменна обвивка — продължи стопанката на дома.

— Никой не знае със сигурност — каза Саманта. — Най-малко от един век, може и повече.

— Значи трябва да благодарим на Тит и Тет, че съдействаха за откриването на „перлата“ в бъдещата египетска експозиция на Арчибалд Макдонъл в прославения музей „Кемет“.

— Да си призная не ми беше хрумвала подобна мисъл, но твоите кучета определено имат известна заслуга.

— Почакайте само да кажа на Хенри. Той все ругае безценните ми пекинези. Надявам се, сега да им бъде оказано нужното уважение в тази къща. — Жената отправи звучни въздушни целувки с розовите си устни. — Елате, милички. Отиваме в кухнята да пируваме. — Тя хвърли поглед на Траут. — Да ни се намира някакво филе?

— Да, мадам.

— Значи Тит и Тет днес ще обядват филе.

— Както желаете, мадам. — Той изгледа младежа. — Стига толкова емоции, Мартин. Сега обратно на работа.

— Да, господин Траут.

Щом отново останаха сами, Джонатан усети лекото докосване на пръстите ѝ по ръката си.

— Би ли ми помогнал?

— С най-голямо удоволствие.

— Не в този смисъл.

Той се опита да наподобя невинна гримаса, ала не успя.

Очевидно не сексът занимаваше мислите на Саманта, а други по-важни неща. Тя доверително понижи глас:

— Ако това е Пирамидата на Клеопатра — а имам силни подозрения, че е така — искам да бъде в моята стая.

— Защо?

— За да я разуча на спокойствие. В тази къща е като панаир, ако не си забелязал.

Беше забелязал.

Тя посочи парче шперплат, малко по-широко от основата на пирамидата.

— Мисля да я сложим на тази дъска, за да я носим по-лесно.

— Да я носим?

— Да я носиш.

— Така си и знаех. — Той се справи с първата част от задачата без проблеми. После вдигна и дъската, и златната пирамида. — Доста е тежичка, но мисля, че е кука.

— Няма значение. — Саманта ликуващо потри ръце. — Умирам от нетърпение да я разгледам. Искam да кажа на по-добро осветление и с лупа. Ще трябва да преведа и надписите, разбира се. После да огледам всеки детайл, до сантиметър, до милиметър. — Тя впери очи в него с грейнало лице и се разсмя: — Май се увлякох в приказки?

— Малко.

— Само помисли, Джонатан! Това може да е археологическото откритие на века. Или поне второто по значение след разкриването на гробницата на Тутанкамон от Хауърд Картър.

— Може да е най-забележителното откритие в твоята кариера.

— Всеки египтолог, всеки археолог мечтае да открие нещо значително, някое съкровище. Въпреки техните скептични изказвания, то е заложено в подсъзнанието им. — Тя избърза край него по

коридора и му отвори вратата на стаята си. — Изгледите за успех са астрономически нищожни, разбира се.

— Ти без съмнение имаш по-голям шанс в лотарията.

— Статистически погледнато е така.

— Къде да я оставя?

— На шкафа. — Саманта се поколеба. — Не, на масата би било по-добре. Или на бюрото, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че е адски тежка, Сам.

— Извинявай. Сложи я на масата, ако обичаш. Внимателно!

Джонатан постави пирамидата на масата.

— Нали оцеля след първото падане. Трябва да приемем, че има здрава конструкция.

— И все пак, не бих поела излишни рискове. Дано не се е напукала или повредила от падането. — Тя сякаш най-сетне си спомни неговата заслуга. — Още не съм ти благодарила, че привлече вниманието ми към каменната пирамида, Джонатан.

— Съвсем случайно ми попадна.

— И съвсем случайно падна.

— Ти се оказа дяволски права за маскировката. — Джонатан поклати глава. — Кой би помислил?

— Да. Кой би помислил?

Той изкриви устни в саркастична усмивка.

— Означава ли това, че трябва да си изям ризата?

— Не. Някой ден, като ми потрябва риза, ще ми послужиш с своята.

— За теб винаги. — И двамата знаеха за какво намеква. — Обзалагам се, че нямаш търпение да разгледаш пирамидата.

— Да.

— Ще се оттегля за известно време.

— Благодаря ти, Джонатан. Благодаря за разбирането — каза тя, повдигна се на пръсти, и го целуна.

Бръкнал в джобовете си, той спря на прага.

— Бих могъл да остана и да ти помагам.

— Ще ме разсейваш.

— Тогава бих могъл да остана и да те разсейвам.

— Върви си — смърри го тя. Но се усмихваше.

— Ще дойда да те взема за обяд.

— Добре.

Ала когато Джонатан потропа на вратата ѝ след няколко часа и не получи отговор, той открехна колкото да надзърне. Саманта седеше приведена над пирамидата, напълно откъсната от действителността. Навсякъде около нея лежаха разтворени книги, а подът бе осеян с изписани листове. Едва ли имаше нужда от храна.

Джонатан поръча да ѝ оставят поднос със сандвичи и плодове пред вратата. Намери го на същото място непокътнат, когато мина оттам, за да слезе за вечеря.

Разговорът край масата се въртеше все около златната пирамида и важната роля на Тит и Тет за нейното откриване. Вечерята му се стори безкрайно дълга без Саманта.

Игра билиард с принца, но мислите му бяха другаде и Хенри го би не на шега. Когато накрая Джонатан се призна за победен и се оттегли, минаваше единайсет часа. От стаята на Саманта не долиташе нито звук.

Той се съблече и легна. Неволно се запита дали тя би подходила към любовната игра със същата всеотдайност със същата концентрация, със същата страст както към работата си.

Ако е така, мъжът, който щеше да прекарва нощите си с очарователната професор Уейнрайт, би мислил всеки път, че умира и отива в рая.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше полунощ, когато на вратата на Саманта дискретно се почука.

Как лети времето!

Това бе първата ѝ мисъл, щом стана, изпъна ръце високо над главата си, разтри тила си и запристъпва сред купчините книги и листове, пръснати по пода.

Кой ли може да бъде?

Това бе логичният въпрос, който Саманта си зададе. И като Червената шапчица — дали не беше „Трите малки прасенца“? — се надяваше да не е големият лош вълк или вълк в овча кожа.

Тя пристегна здраво колана на хавлията си и отиде да отвори. Имаше съвсем приличен вид. Не се виждаше нищо. Е, само главата и глезените.

Стомахът ѝ неистово се бунтуваше. Беше гладна. Всъщност Саманта внезапно осъзна, че умира от глад. Унесена в работа, бе пропуснала и обедата, и вечерята. Де да имаше късмет, да отвори вратата и да види Джонатан, застанал на прага с поднос със сандвичи или най-малкото с чиния бисквити и чаша студено мляко.

Нямаше късмет.

Беше Криспи Грийн.

— Добър вечер, скъпа — провлече той.

Тя вдигна скептично вежди.

— Нима е вечер, господин Грийн? Минава полунощ.

Той не се престори на изненадан, нито пък погледна скъпия си златен часовник.

— Така ли?

— Да. — Саманта би му захлопнала вратата под носа, но той бе достатъчно хитър и предвидливо бе пъхнал крака си в тесния процепа.

— Предположих, че си гладна. — Той държеше чаша червено вино и чиния с прясно нарязани плодове и сирене, покрити със салфетка.

Саманта усети как устата ѝ се пълни със слюнка.

— Не, благодаря — любезно, ала категорично отказа храната тя. Знаеше, че след първото среднощно предложение ще последват и други.

Гнусни предложения.

Обичайната незапалена пура на Криспи щръкна между зъбите му.

— Хайде, миличка, знам, че умираш от глад. Не си нито обядвала, нито вечеряла днес.

— Аз често пропускам обядите, понякога и вечерите.

— Не е здравословно.

— Може би. — Освен това не беше и вярно, но тя искаше на всяка цена да се отърве от натрапника. — Когато един учен е пред прага на ново откритие, храната губи всякакво значение — безцеремонно отбеляза тя.

Лъскавите очички на Криспи Грийн светнаха.

— Вярно. Чух, че си направила страхотно откритие днес с помощта на пекинезчетата.

— Кучетата случайно помогнаха.

— Случайно помогнали. — Неканеният ѝ гост се засмя, докато провисналият му корем се затресе като желатинена торта. — Онези тъпоглави кучета събарят непотребно каменно изделие, то се пръсва на парчета и от вътрешността му изниква скъпоценна антика. Случайно помогнали. Добре го каза, миличка.

— След като, предполагам, сте чули цялата история на вечеря, господин Грийн...

Дъвчейки края на пурата си, той я прекъсна:

— И на обяд, и на вечеря. Карлота изрецитира кучешката сага от край до край и двата пъти, поукрасявайки я тук-там.

— Значи няма какво да добавя. Не съм гладна, но съм ужасно уморена. Затова ще ви пожелаая лека нощ, господине — заяви тя и понечи да затвори вратата.

— Май кракът ми се е заклешил — рече Криспи Грийн. После допълни: — Така и така съм тук, защо не ме поканиш да видя тази твоя златна пирамида, професоре?

— Вече ви казах, господин Грийн, късно е и съм уморена. Може би друг път.

— Нали знаеш какво казват хората. — Той не дочака отговора й. — Използвай момента.

— Повярвайте, господин Грийн, нито моментът, нито мястото са подходящи.

— Ако на нея не вярваш, на мен ще повярваш — изрече крайно сърдит мъжки глас току зад гърба на Саманта. — Моментът не е подходящ, а мястото още по-малко, Грийн.

Джонатан не можа да определи кой от двамата изглеждаше по-изненадан — или изумен бе по-точната дума — самозваният предприемач или Сам.

Прекрасната Саманта отскочи встрани тъкмо когато Криспи Грийн блъсна вратата на „Покоите на Клеопатра“ и тя широко се отвори. Джонатан знаеше какво ще видят: мъж, полуседнал полуизлегнал се на огромното екзотично легло.

Нарочно се бе подпрял на лакът, с леко разрошена коса, примижал, със струпани зад гърба му възглавници и завивки, нехайно увити около дългите му крака почти до кръста.

Имаше приличен вид.

Едва ли.

Съвсем очевидно бе, че е гол. Не се и опитваше да скрие своето раздражение от чуждото вмешателство.

Джонатан потри с ръка голите си гърди, после изпъна мускулести ръце над главата си и лениво започна да се прозява и протяга, сякаш преситен от изнурителни вечерни занимания.

— Не е ли малко късничко за посещения, а, Грийн?

— Хазард! — Другият се задави с незапалената си пура.

— А ти кого очакваше? — Тъмните вежди на Джонатан саркастично се повдигнаха. — Дядо Коледа?

— Но аз мислех...

— Какво си мислил?

Криспи Грийн беше хитрец. Знаеше, че има моменти, когато е по-изгодно да кажеш истината:

— Ами, мислех, че си в „Стаята на Рамзес“.

— Там съм. — И додаде с нагла усмивка: — Ту тук, ту там.

— Май съм направил грешка.

— И на мен така ми се струва.

Онзи ненадейно придоби разкаян вид.

— Моите извинения, професоре, че ви обезпокоих в такъв късен час.

— Извиненията ви се приемат — царствено каза тя.

— Няма да се повтори, нали? — подсказа му Джонатан.

— Няма да се повтори — обеща Криспи.

— Чакай малко, Грийн. — Джонатан се надигна. — Би ли ми подхвърлила онази кърпа, мила?

Саманта трескаво се втурна да търси кърпата. Намери я на пода край огромното легло и му я хвърли като че беше умряла змия.

Джонатан праметна мократа кърпа около бедрата си, щом се измъкна изпод завивките. Лениво прекоси стаята и протегна ръце:

— Дамата може да не е гладна, но мен ме гони вълчи апетит. Благодаря за виното и мезетата.

Криспи Грийн премигна.

— Няма защо.

— Лека нощ. — Джонатан бутна вратата с крак. — И прав ти път! — измърмори, след което се обърна към Саманта: — Сигурно си примряла от глад. Чак тук чувам как стомахът ти се бунтува.

— Но...

— Седни и яж. После ще говорим.

Тя мъдро предпочете да се подчини. Приседна на края на леглото и се зае със сиренето и плодовете. От време на време той ѝ подаваше чашата и тя отпиваше по глътка от виното.

— Изгладняла съм — призна накрая тя, все още с пълна уста.

— Нищо чудно. Изобищо не си пипнала подноса пред вратата.

Тя преглътна.

— Чудех се. Даже си помислих, надявах се, молах се да си ти с нещо за ядене, щом чух почукването на вратата преди малко.

— Никога не отваряй, ако не си разбрала кой е — строго я смърми той. Изглеждаше засрамена.

— Мислех, че не е опасно. В края на краищата сме в частен дом.

Джонатан я огледа за признаци на стрес.

— Може да не е опасно. Може и да е. Зависи кой е в къщата.

— Сигурно е така.

— Така е, разбира се.

— Благодаря ти, че ме отърва — каза тя, съсредоточена върху резенче ябълка.

— Пак заповядай.

Той забеляза сълзи по миглите ѝ.

— Ти не си ли гладен? — внезапно попита тя. — Искаш ли парче плод или сирене? Има достатъчно и за двама ни.

— Ами, може едно-две парченца. — Джонатан се присъедини към нея.

— Само дето чашата с вино е една — каза Саманта, — но на мен ми идва много. Можем да си го поделим, ако желаеш.

— Добре, да си го поделим.

— Ако не искаш да прихванеш от моите микроби, завърти чашата и пий от противоположната страна — нравоучително каза тя.

Джонатан, напротив, умишлено долепи устни върху мястото, откъдето тя бе пила. Ръбът на чашата бе все още топъл, сгрял от нейния дъх. Той вдигна очи. Капчица вино искреше на долната ѝ устна. Той се наведе и я попи с върха на езика си.

За броени секунди цветът на лицето ѝ се смени от бледорозов до яркочервен:

— Беше много...

— Възбуждащо?

— Щях да кажа нехигиенично.

Джонатан отметна глава назад и се разсмя.

— Не виждам какво му е смешното.

— Сам, мила, та миналата седмица се целувахме уста в уста — каза ѝ безцеремонно той. — Не смяташ ли, че малко късничко си се загрижила за микробите?

Беше забелязал навика ѝ да сменя темата, щом разговорът ѝ се стореше неудобен или смуцаващ. Така направи и сега. Ненадейно.

— Ти как влезе тук?

Джонатан спокойно дояде хапката сирене в устата си и я поля с глътка вино.

— Тук?

— В моята спалня.

— През вратата.

Саманта се вкамени.

— През коя врата? Криспи Грийн бе застанал на единствения вход.

Той поклати глава:

— Има и друг.

Гласът ѝ се извиси:

— Какво значи „Има и друг“?

— Значи, че има друга врата.

— Къде? — Очите ѝ зашариха из стаята напред-назад, от стена на стена, от пода до тавана. — Не виждам друга врата.

— Естествено.

— Как така естествено?

— Таен вход.

Саманта лекичко се плесна по челото.

— Разбира се. Колко съм глупава! Тайни входи. Лъжливи врати. В древността египтяните редовно са ги конструирали.

— Тази не е дело на египтянин от древността, а на съвсем съвременен предвидлив архитект.

Саманта се изправи.

— Къде е? — Но вдигна ръка да го спре. — Не. Не ми казвай. Да видим дали сама ще мога да я намеря.

— Добре. — Джонатан се облегна върху завивките на леглото, докато тя започна да търси из стаята.

— Тук топло или студено е? — попита тя, като се доближи до пищно разкрасена част от стената.

Той пък откъде да знае? Чак после се сети за онази прастара детска игра.

— Студено.

Тя се насочи към противоположната страна на стаята:

— А сега?

Той кръстоса голите си глезени и лапна парче папая:

— Студено.

— Студено или ледено?

— Ледено.

— А сега?

— Студено. Ледено. Мразовито.

Тя спря, скръсти ръце и сбърчи вежди, размишлявайки.

— Трябва да съществува логичен подход.

Ако имаше такъв, тя щеше да го открие, Джонатан бе сигурен. Умът ѝ трескаво работеше. Мъжът сякаш чуваше въртенето на колелцата в главата ѝ.

— Аз къде бих поставила тайна врата? — мърмореше си тя, изучавайки разположението на апартамента.

— Кой знае? — сви рамене Джонатан. Пъхна една възглавница под главата си и се изтегна. Защо пък да не се настани удобно, докато чака. — Често ли правиш такива неща?

Саманта бе застанала на четири крака пред ламперията.

— Какви неща?

— Ами, похапваш посред нощ. Играеш глупави играчки. Устройваш забави по пижама.

— Не. — Мислите ѝ очевидно бяха заети с друго.

— Аз също — призна Джонатан. — Но май ми харесва. Весело е. Впрочем аз не нося пижами — добави той след миг.

— И аз — откровено сподели тя.

Той се задави. А тя продължи:

— Пижамата ограничава движенията, не мислиш ли?

— Да.

Саманта действаше вече с лупа в ръка.

— Веднъж опитах с нощница. И пак нищо не излезе.

— Защо? — престорено нехайно подхвърли той.

— Все ми се усукваше около кръста. Като се събудих на сутринта, проклетото нещо беше стигнало до шията ми. Представяш ли си, едва не се задуших в сто процента памук.

Джонатан смирено сложи ръце в скута си. Имаше много силно въображение. Всъщност бяха му казали, че има изключително въображение.

За нещастие.

В представата му ярко се открииха дългите, прекрасни, голи крака на Саманта... чак до талията!

— Ти изобщо не попита как разбрах, че имаш неприятности с нашия господин Грийн — каза той, по-скоро за да разсее собствените си мисли.

— Как разбра?

— Ами, тъкмо излизах от банята... — Джонатан предпочете да не казва, че е взимал студен душ, и то за втори път в една и съща нощ

— ... когато ми се стори, че чувам неговия отвратителен смях.

— Настръхвам, като го чуя — потрепери Саманта.

— Запитах се каква ли работа има Криспи Грийн в това крило на къщата в дванайсет и петнайсет посред нощ и реших да хвърля едно око.

— Да хвърлиш едно око? — изгледа го Саманта.

— Това е жаргон на професионалистите. Означава да разучиш, да проучиш, да разузнаеш, да надникнеш, да си пъхнеш носа, където не трябва.

— С други думи, реши да ме шпионираш.

Джонатан шумно и изразително въздъхна.

— Нещо такова.

— Слава богу, че го направи! — възкликна Саманта. — Не съм сигурна дали щях да успея да се отърва от него. Той не разбира какво е „Не“.

Джонатан усети, че гледа навъсено, стиснал устни:

— Кое точно не разбира? Н-то или Е-то?

— Криспи Грийн не е единственият? Много мъже изглежда не разбират от най-елементарен отказ.

— По тази причина ли избягваш мъжете?

— Това е една от причините. — Тя неочаквано плесна с ръце и заподскача от радост. — Открих го! Открих го, Джонатан! Твоят таен вход!

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как го измисли? — попита той.

— Не беше трудно — започна да обяснява Саманта. — По ключовете за осветлението край вратата. Има ключ за всяка лампа, за всяка част от електрическата инсталация в стаята... — Тя замълча, за да подсили ефекта. — ... но един е в повече. — Не обичаше да злорадства, ала бе извършила идеално разследване. — Следователно излишният ключ задейства тайната врата.

Джонатан се усмихна и я потупа по гърба.

— Елементарно, а, драги ми Уотсън?

Тя перна леко последния ключ и двамата видяха как част от стената между стаите им бавно се отвори.

— Ето!

— Много добре, професоре.

Саманта се ухили до уши.

— Благодаря, господин Хазард. А ти как разбра за тайната врата? — любопитства тя.

— В спецшколата ни учеха винаги да проверяваме крушките, ключовете, лампионите, електрическите уреди...

— И тостерите? И кафеварките?

— Човек никога не знае къде ще открие скрит микрофон, видеокамера, миниатюрен предавател или друго приспособление от този род — сухо каза той.

— Шпионската дейност навярно е била свръхмодерно оборудвана още по твое време.

— Да, беше свръхмодерно оборудвана *още* по мое време. — Джонатан се намръщи. — Караш ме да говоря така, сякаш животът ми е преминал.

— А на колко си години?

— Какво значение има възрастта?

— Почти никакво, всъщност.

— На трийсет и шест съм и в разцвета на силите си — извести я той.

Саманта се замисли за преходността на годините.

— Трийсет и шест! Не са малко, за да се шляеш по света и да си играеш на Джеймс Бонд, но са твърде далеч от преклонната възраст по всички останали критерии.

— Точно така.

— Но май не е възраст, подходяща да се захванеш с професионален тенис или плуване на дълги разстояния.

— Нямам подобни намерения — каза той.

— Значи, що се отнася до спорта, излиза, че пубертетът е пределната възраст да определиш предпочитанията си — отбеляза тя.

— Няма нужда да се задълбочаваш повече, Сам. Схванах намека ти. Впрочем, докато сме на темата, ти на колко години си?

— Редно ли е да се пита дама за възрастта в наши дни?

— Хей, така не се играе на въпроси и отговори, професоре.

— Да, прав си. — Тя изпъна рамене. — На двайсет и девет съм.

— Знаех си!

— Щом си знаел, защо ме попита?

— Не съм знаел.

— Та нали точно това каза преди малко?

Джонатан вдигна ръце в жест на безсилие.

— Което си е право, право си е.

— Кое си е право? — пожела да узнае тя.

— Онова за фундаменталната комуникативна преграда между мъжете и жените. Ние сякаш говорим на различни езици.

Саманта тутакси скочи в защита на целия женски свят:

— Нищо чудно! Нали имаме различен пол. Не съм сигурна дали не сме и от различен вид, а понякога ми се струва, че идваме от различни планети.

И двамата се поуспокоиха.

— Кое, мислиш, предизвика тази малка тирада? — попита той.

— Твоята или моята?

Джонатан се разсмя. Саманта също не можа да сдържи смеха си.

И сред всеобщото веселие тя изведнъж си спомни, че минава полунощ, че се намират в собствената ѝ спалня, че има само символично бельо под хавлията си и че красивият зрял мъж до нея има

само мокра кърпа около бедрата си. Една мокра кърпа, която лесно би могла да се размотае и свлече на пода, поставяйки ги в конфузно и недвусмислено положение.

Как би следвало тактично да се намекне на мъжа да си обуе панталоните? Саманта неловко се покашля:

— Не е ли време...

— Да си вървя?

— Отиваш ли си? — изненада се тя.

— Ти искаш ли да си отида?

— А ти искаш ли?

— Почакай!

— Какво има пък сега?

— Пак става същото, Саманта.

— Кое?

Тя чу изразителната му въздишка.

— Отново не се разбираме. — Той закричи из стаята. — Трябват ни няколко прости основни правила. Няколко прости основни правила — повтори тя.

— „Казвам туй, което мисля.“

— „И мисля туй, което казвам.“

Той спря пред отворения проход между спалните им.

— Ще се постарам да говорим по възможност кратко и ясно.

— Кратко и ясно.

— Ще си казваме само истината.

— Само истината.

— Няма да играем игрички.

Саманта помръкна.

— Добре, игрички може — побърза да се поправи Джонатан. — Но само ако и двамата знаем на какво играем, след като предварително сме уговорили правилата.

— О, горко ми!

— Тази игра май не я знам — подметна той, ала Саманта зърна пламъчето в очите му.

— Искам да бъдеш сериозен поне за миг — каза тя. Красивото му лице моментално придоби сурово изражение. — Джонатан, ще се връщаш ли в стаята си тази нощ?

— Ако ти искаш.

— А ако не знам? — Тя говореше, без да го гледа.

— Това вече е проблем.

— А ти искаш ли да останеш?

— Да.

Просто и ясно.

Той продължи:

— Искам да се изтегна в това огромно легло и да те прегръщам.

Да те целувам, да те докосвам, да те любя.

— Искаш секс?

— За човек на моята възраст това е много повече от секс.

— За мен също — призна тя. Сърцето ѝ запулсира в ушите. —

Смущаваш ме, Джонатан.

— А ти понякога ме вбесяваш.

Гласът ѝ стана по-мек.

— Караш ме да се чувствам сигурна, по-сигурна от всякога.

— Искам винаги да е така, Сам. Искам да се грижа за теб. Да направя всичко възможно типове като Криспи Грийн никога да не припарват до теб. Кръвта ми кипва, като си помисля, че такъв боклук може да се доближи до моята... — гласът му секна — ... до жена като теб.

Настъпи мълчание.

Тя навлажни устните си.

— Караш ме да се чувствам щастлива.

— Радвам се да го чуя — вметна Джонатан със задоволство.

— И ме натъжаваш.

— Знам.

— В първия миг се изкушавам да бъда с теб, в следващия, честно казано, ми се иска да те удуша, стига да мога.

— Знаеш как се нарича това, нали, мила?

— Как? — Саманта не беше сигурна, че иска да чуе думата.

— Л-ю-б-о-в — изрече я по букви той.

— Аз... аз не съм влюбена в теб — отвърна тя. — Нито пък ти си влюбен в мен.

— Защо да не съм?

Защо да не е?

Предположението, че са влюбени един в друг бе толкова абсурдно, недопустимо. Каква лудост! Безумие. Пълна глупост.

Спокойно и сдържано Саманта заяви:

— Първо, защото се познаваме едва от седмица и един ден.

— Някои вярват в любовта от пръв поглед — подсети я той.

— Да, но аз не съм от тях. Нито пък ти. Ние сме практични хора, Джонатан. Ние сме хора с образование, професионалисти, немалко обикаляли по света. Не сме незрели младежи. И прекрасно знаем, че една истинска връзка се основава на взаимно уважение, общи цели и сходство на интересите.

Веждите му леко се повдигнаха.

— Винаги съм зачитал твоята дума.

— И аз. — Каза му истината. Уважаваше го повече от всеки друг мъж.

— Аз искам да имам семейство, дом и ползотворна кариера. Не са ли това и твоите цели? — настоя той.

— Да, бих казала.

Ако трябваше да бъде съвсем искрена, Саманта не бе стигала подалеч от плановете за кариерата си. За останалото все щеше да се намери време по-нататък.

Кога по-нататък? Може би сега? Или никога?

— Ние сме абсолютни противоположности — възрази отчаяно тя.

— Не си ли чувала, че противоположностите се привличат? — контраатакува той.

— Чувала съм много неща. Което не означава непременно, че са истина. — Тя помисли минута-две. — А къде е сходството на интереси? Какво общо имаме ние двамата?

— Всеки си има своите интереси, но можем да се постареем да се забавляваме заедно. Познавам една двойка: жената се научи заради него да играе голф, а той — да ходи на опера. Въпреки, че мрази операта.

— Но аз не знам нищо за теб — настоя тя.

— Разбира се, че знаеш — веднага я опроверга Джонатан. — Знаеш що за човек съм в основни линии. Без някои детайли. Но очарованието е в постепенното опознаване.

— Но ти ме вбесяваш! — избухна Саманта, изричайки най-жестоката от всички истини. Той вдигна победоносно ръце.

— Положително! Защото и ти ме вбесяваш!

— Ти си луд.

— Добре, нека не е любов, щом думата те притеснява. Да го наречем привързаност. Сексуално влечение. Елементарно човешко любопитство. Аз знам едно: че те желая, а ти също ме желаеш.

Саманта понечи да го нарече лъжец. Ала осъзна, че е прав. Тя действително го желаше.

Джонатан пристъпи към нея, все още без да я докосва.

— Ако кажеш „не“, Саманта, ще те разбере. И ще си отида.

Господи!

— Да или не?

— Да! — Тя се хвърли на врата му.

— Не си спомням така да съм желал друга жена — сподели той, загледан в очите ѝ.

— И аз за първи път изпитвам такова желание, Джонатан. Искам да се любим цяла нощ.

Той се разсмя.

— О, сладка моя, стига само да можем.

— А няма ли да можем?

— Сигурно е, че поне ще опитаме — обеща той.

— А имаш ли предпазни средства? — попита възможно най-тактично Саманта. Вярно, липсваше ѝ опит, но не беше празноглава.

— Предвидливият прислужник, който е снабдил банята с четка и паста за зъби, сапун, дезодорант и крем за бръснене, се е погрижил и за това. Осигурени са всички домашни удобства.

Настъпи неловко мълчание.

— Не знам откъде да започна — призна накрая Саманта.

— Можем да започнем откъдето поискаме — каза Джонатан. — Тук няма железни правила, мила. Може да продължим с виното и сиренето. Може да седнем на пода и да си разказваме за детството. Може да играем на карти до зори. Може...

Понякога и мъжете говорят прекалено много.

— Джонатан...

— Да, Саманта.

— Млъкни и ме целуни.

Този път нямаше нерешителност, нямаше колебливи мисли. В мига, в който устните им се докоснаха, Саманта разбра, че не греши. И моментът, и мястото — и най-важното човекът — бяха подходящи.

— Имаш красива коса, прекрасна е — прошепна той, докато измъкваше гребените и фибите, които я държаха прибрана.

Косите ѝ се разпиляха като водопад по раменете и покриха неговите пръсти, ръце, гърди. Джонатан с наслада зарови лице в гъстите кичури, вдъхна от аромата им, усети вкуса на кожата ѝ.

Тя прокара пръсти по късо подстриганата му тъмна коса и рече удивено.

— Толкова е мека. Като коприна.

— Коприна. — Гласът му потрепери.

Пръстите ѝ се плъзнаха от косата към веждите — тъмни, изразителни и извити, очертаха носа му, докоснаха ушите и се върнаха към устата.

— Харесват ми устните ти, Джонатан Хазард.

— А на мен ми харесват твоите, Саманта Уейнрайт.

Тя подхвърли очилата си на нощното шкафче зад тях.

— Обичам да ги докосвам. Да усещам вкуса им. Твоят вкус.

Саманта се повдигна на пръсти и го целуна, отначало едва-едва, боязливо. Ала щом доби увереност, стана по-дръзка. Предизвикваше го, измъчваше го с върха на езика си, докато той не разтвори устни и я пое в пламенна целувка, която ѝ отне и дъх, и сили, и разум.

— Как става така, Джонатан?

— Как?

— Уж съм интелигентна жена. А като ме целунеш, онемявам. Мислите изхвъркват от главата ми.

— Време е да зарежеш мисленето и да се оставиш на чувствата, скъпа.

— Толкова е хубаво — простена тя, усещайки топлия му дъх, сладостен и настойчив.

— Ще става все по-хубаво — обеща ѝ той.

— Не ти вярвам. — Ала потрепери, когато той плъзна устни по шията ѝ и рамото, след като бе разтворил хавлията.

— Вярвай ми — дрезгаво прошепна Джонатан, дъхът му пареше кожата ѝ, пръстите му все по-уверено се плъзгаха по тялото ѝ.

Мъжът дръпна хавлията и Саманта смътно осъзна как тя се свлича от раменете ѝ и пада на пода. Внезапно ѝ се прииска да е облечена в нещо по-женствено, по-изкусително вместо обичайното непретенциозно памучно бельо.

— Ако знаех, че ще се любим, щях да си купя нещо сатенено, възбуждащо, може би червено на цвят или черно — измърмори тя.

— Ти ме възбуждаш неудържимо и така — настоя Джонатан, притискайки бедрата ѝ към своите.

Джонатан свали бельото ѝ. После размота мократа кърпа, обвита около бедрата му, и я захвърли. Бяха застанали край екзотичното легло, под ефирните завеси и се вглеждаха за първи път един в друг.

— Красива си — каза той и обхвана гърдите ѝ. — Повече отколкото съм се надявал или мечтал. — Той погали с палци зърната ѝ.

— Ти също си красив — рече Саманта и потръпна от ласката. Гледаше го като омагьосана.

— Погали ме, ако искаш — каза сковано Джонатан.

— Може ли?

— Естествено.

И тя го стори.

Беше чудесно. Джонатан бе чудесен. Беше най-възхитителният парадокс, който бе срещала. Тялото му представляваше мека плът и стегнати мускули. Беше висок и силен — многократно по-силен от нея — и все пак напълно и всецяло ѝ се подчиняваше, когато го милваше.

Ала най-много я заинтригува реакцията на Джонатан. Той залитна малко несигурно, сякаш докосването ѝ го подкоси. Капчици пот бяха избили над горната му устна и по челото.

— Добре ли си? — попита загрижено тя.

— Чувствам се прекрасно — заяви той.

Тя помахна пред лицето му със свободната си ръка.

— Топло ли ти е?

— Горещо ми е — уточни Джонатан и успя да се разсмее на собствената си шега.

Наведе глава и докосна гърдата ѝ с върха на езика си, дразнейки възбуденото ѝ зърно. Сладостна тръпка разтърси тялото ѝ.

Джонатан пое гърдата ѝ в устата си и всмукна, по-дълбоко, по-навътре, играейки с нежната ѝ плът, докато Саманта отметна глава и от притворените ѝ устни се изтръгна тих стон.

— Джонатан, помогни ми — задъхано прошепна тя. — Краката ми се подкосяват.

Мъжът я хвана за ръка и се изтегна до нея върху завивките.

— Толкова сме различни. — Беше очевидно, ала Саманта все пак го изрече.

— Да. Както казват французите: „Да живеят различията!“.

— И въпреки всичко идеално си подходдаме.

— Истинско чудо!

— Нали?

— Да.

Саманта усети как той нежно проникна в нея. Реакциите ѝ бяха инстинктивни, напълно естествени. Бедрата ѝ се повдигнаха. Тя се вкопчи в раменете му, ноктите ѝ несъзнателно се впиха в плътта му. Тя го притегли към себе си. Искаше да го почувства още по-близо. Копнееше за близостта му.

След първия нежен тласък последва по-мощно движение и тя го усети вътре в себе си. Джонатан проникваше отново и отново, по-силно, по-настойчиво, по-дълбоко.

Тя не бе в състояние да разсъждава, остави се на чувствата.

Любов.

Вечност.

Минало, настояще и бъдеще се сляха в едно.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Виждала ли си моите гравюри?

Саманта тихичко се разсмя. Джонатан долови как нейното топло, чувствено тяло се размърда, за да се сгуши в прегръдките му.

— Нима и с това се занимаваш?

Господи, тя беше възхитителна! Любиха се до изнемога. Беше незабравимо. За първи път в живота си Джонатан се чувстваше така добре.

Той се вгледа в нея.

— Не съм ги правил аз. Целият таван на стаята ми е покрит с рисунки. Всяка нощ ги съзерцавам с часове.

— Съзерцаваш ли ги?

Той замълча за миг.

— Изучавам ги.

— Каза, че ги съзерцаваш. — Тя повдигна вежди. — „Няколко прости основни правила. Казвай това, което мислиш. Мисли това, което казваш. Изразявай се кратко и ясно. Казвай само истината.“

Идеята беше негова. И думите бяха негови.

— Добре де, гледам ги — призна Джонатан. — Не разбирам какво означават. Някакви чудновати животни. Крави и патици, строени като мишените на стрелбището. И куп непонятни йероглифи. — Той въздъхна мелодраматично. — Обзалагам се, че разказват някоя прекрасна приспивна история.

— И ще ми покажеш ли твоите гравюри? — тихичко се засмя Саманта.

— Мислех, че няма да поискаш.

Мина известно време обаче, преди да се съсредоточат върху рисунките по тавана в „Стаята на Рамзес“. Любиха се отново. Този път в неговата спалня.

— Какво ли означават онези фигури? — полюбопитства той, сочейки една от рисунките. Тя проследи с поглед вдигнатата му ръка.

— Приличат на боговете на Нилската долина, които държат богатствата на Египет.

— Аха.

— Египет е бил наричан — дори и сега го наричат — Дар на Нил. Страната не би могла да просъществува без тази река. На Нил Египет дължи водата, богатите почви и самото си съществуване.

— Реката на живота.

— Точно така.

Излегнат по гръб, Джонатан иронично подметна:

— Забелязали ли сте, професор Уейнрайт, честото и открито използване на фалическите символи в древноегипетското изкуство?

— Да.

— С какво свързвате този феномен? — лукаво се усмихна той.

— Със секса.

Той стисна юмрук и се престори, че ѝ поднася микрофон.

— Бихте ли навлезли по-дълбоко в материята, професоре?

— С удоволствие.

— Какво ще кажете за еротичните папириси?

— Мисля, че ако проверите в правописния речник, ще откриете, че правилната форма за множествено число е папируси — подхвърли подигравателно тя.

— Щом казвате, професоре. Вие сте специалистът.

— Не съм. Но с малко практика може и да стана — подхвърли многозначително тя.

Джонатан усети поредица от целувки по гърдите си, след което заостреният връх на езика ѝ започна да дразни първо едното, после другото му зърно. Дали не беше създал чудовище?!

— Помисли върху това поне за миг, ако обичаш.

— Вече мисля — призна тя.

— Става дума за фалическите символи.

— Именно.

— Например Иглите на Клеопатра.

— Високата, издължена форма на обелиска — продължи вместо него тя.

— Пирамидите в Гизе.

— Единственото от Седемте чудеса на древния свят, оцеляло до наши дни. Едва ли можеш да си представиш невероятните им размери,

докато не застанеш пред тях.

Джонатан повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, да видиш означава да повярваш?

— Аз повярвах — заяви стройната жена до него. Ала погледът ѝ не бе прикован в тавана.

— А величествените храмове в Луксор и Карнак?

— Гигантските колони, сякаш пронизващи небесата. — Саманта започна да изрежда още символични примери с удивителен ентузиазъм и оригиналност: — А царския скиптър? А главата на Амон? А всеизвестното палмово дърво, растящо край реката? А скулптурните колоси в Абу Симбел?

— Очевидно списъкът е безкраен — сухо отбеляза той.

— Моите лични предпочитания са за Голямата пирамида — сподели тя, плъзгайки ръка по тялото му.

— Защо?

— Нито с думи, нито с рисунки можеш да се подготвиш за първата си среща с нея.

— Аха — премигна той.

— Тя е приказна. Мистериозна. Великолепна.

Той възприе характеристиките като личен комплимент:

— Благодаря ти.

— Моля. — С известна стеснителност Саманта допълни: — Има и още.

Досега не бяха го сравнявали с Голямата пирамида. Стори му се доста необичайно... и разведряващо.

— Моля те, държа да продължиш.

Тя се подчини.

— Има изненадващ отвор с тесен тунел, а вътре — огромно богатство.

Джонатан се задави.

Саманта го потупа услужливо по гърба.

— Добре ли си?

Той я дръпна и притисна върху себе си, обхванал бедрата ѝ.

— Ще се оправя.

На разсъмване Саманта усети целувката му върху устните си и го чу да споменава нещо за взимане на душ, след което Джонатан се измъкна от леглото.

Почти не бяха спали. Ала без съмнение, изминалата нощ бе най-прекрасната в целия ѝ живот.

Сгушена в завивките, Саманта остана да лежи в онова чудно полусънно състояние между пробуждането и дълбокия сън. Мислите безредно изплуваха в съзнанието ѝ и пак изчезваха.

Голямата пирамида.

„Очите ти са като изумруди.“

„Онази Клеопатра?“

Скъпоценни изумруди.

„Край на маскировката.“

„Има таен вход.“

„Аз къде бих поставила тайна врата?“

Бе извършила идеално проучване.

„Клеопатра VII, известна като Клеопатра.“

Тайник.

Голямата пирамида.

Саманта рязко отвори очи. Надигна се на лакти. Сърцето ѝ биеше двойно по-бързо. Мислите ѝ препускаха. Въпросите се надпреварваха в ума ѝ, а тя не успяваше да им отговори.

Една мисъл обаче упорито се бе загнездила в главата ѝ.

Защо изобщо е била създадена миниатюрната златна пирамида?

За украса? За да предизвиква възхищение у всеки, който я види? За да я поставят на маса или скрин, или, може би, край леглото на царица Клеопатра?

А ако е имала специално предназначение?

Но какво?

Саманта скочи от леглото и грабна най-близката дреха. Оказа се ризата на Джонатан. Закопча я набързо. Стигаше до средата на бедрата ѝ. Като къса рокля.

— Джонатан?

В банята се чуваше шум от течаща вода. Той не можеше да я чуе.

Тя се втурна в съседната стая, измъкна чифт памучни бикини от шкафа и ги навлече.

— Това е достатъчно — оцени импровизираното си работното облекло.

Сложи очилата — с тях винаги успяваше да се концентрира по-добре — придърпа стол и се настани пред златната пирамида.

— Каква ли е твоята тайна? — попита тя, внимателно изучавайки предмета с многовековна история.

Удивителна изработка, рече си Саманта. Нямаше съмнение, още от самото начало, че е уникат. Беше точно копие на огромната каменна пирамида, издигната две хиляди години преди раждането и смъртта на Клеопатра.

От дете Саманта знаеше наизуст безбройните легенди около Голямата пирамида. Нали беше дъщеря на египтолог — в детството ѝ те заместваха приказките. Една от тях разказваше за още неоткрития саркофаг на фараона, погребан в тайно помещение някъде из пирамидата.

Имаше и друга — за точните математически изчисления и тяхното мистично значение. Следваха разказите за халифа, който през девети век открил входа на Голямата пирамида, докато търсел изумруд с легендарни размери.

Помнеше ги всички до една.

— Какво ти подсказва интуицията, Саманта? Какво ти нашепва сърцето? — промърмори тя и прокара пръсти по гладката златна повърхност.

Тайник.

„Аз къде бих сложила тайна врата?“

— Знам къде — отговори си. — На мястото на оригиналната врата.

Тя трескаво заоглежда пода на спалнята си, търсейки книгата, от която беше чела за Голямата пирамида. Откри я, вдигна я, нервно запрелиства страниците и отново прочете написаното:

„Строителите на Голямата пирамида се опитали да надхитрят иманярите от древността, като поставили входа към гробницата на фараона на седем метра източно от средата и на седемнайсет метра над основата. После я затворили с една-единствена каменна плоча, изсечена в стената. По този начин, гледан от подножието на пирамидата, входът оставал незабелязан.“

— Седем метра от средата — мърмореше тя — и седемнайсет от основата. И сега, ако копието е в мащаб... — Тя надраска изчисленията си на лист.

Търсеният отговор.

Време беше да провери теорията си на практика. С математическа линейка тя измери от основата и по страната на пирамидата. Намери точното местоположение и предпазливо натисна с върха на химикалката си.

Нищо не се случи.

Опита отново, малко по-силно.

Нищо.

Нима грешеше? Нима не този бе търсеният отговор.

Египтологът е не само учен, но и творец.

Саманта знаеше, дълбоко в себе си беше уверена, че е права. Реши да опита още веднъж.

Изключително внимателно опря върха на химикалката и натисна в стената на пирамидата. Сякаш поддаде. Стори ѝ се, че долови някакво движение. Натисна отново, и отново.

Отвори се малка вратичка.

Вътре имаше нещо. Тя остави химикалката и вдигна ръка. От вълнение трепереше като лист.

Пое дълбоко въздух, за да се успокои и бавно го издиша. После бръкна в отвора и извади стара платнена кесийка. Саманта предпазливо я разтвори и надникна.

Бяха блестящи.

И зелени.

Тя изсипа съдържанието на кесийката върху масата.

— Боже мой!

Изумруди.

Смаяна, Саманта остана за миг на мястото си като закована, без да продума. Сетне скочи на крака.

— Трябва да кажа на Джонатан — тихичко извика тя.

— Не ви съветвам, професоре — дочу зад себе си леденостуден глас и усети смразяващото дуло на пистолет в гърба си.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Саманта?

Отговор не последва.

Джонатан заметна кърпата около бедрата си — май му ставаше навик? — и излезе от банята. Нямахте я в леглото му.

Тайната врата между „Стаята на Рамзес“ и „Покоите на Клеопатра“ бе широко отворена. Той направи няколко крачки и пак извика:

— Саманта?

Никой не отговори.

Обзе го лошо предчувствие, коремът му се сви. Тази работа не му харесваше.

Джонатан влезе в спалнята ѝ. Беше празна. Леглото също. От Саманта нямаше и следа.

— Да му се... — Джонатан прокара пръсти през все още мократа си коса.

Спокойно! Трябваше трезво да помисли. Да действа разумно. След обстоен анализ. И без прибързани заключения. Трябваше да обмисли всички варианти.

Хладнокръвно отбеляза детайлите. Очилата на Саманта бяха изчезнали от нощното шкафче. Чекмедже, пълно с памучно бельо, бе леко издърпано. Леглото ѝ изглеждаше точно така, както го бяха оставили преди няколко часа. Нямахте видими следи от борба.

Джонатан се обърна и зърна златната пирамида върху масата. Огледа малкия таен отвор — който вече не беше таен, естествено — видя листа, изписан с изчисления от горе до долу, специалната линийка, химикалката.

Очарователната професор Уейнрайт си бе намерила занимание. Дори бе открила нещо.

Но какво?

Всичко, научено през годините, нахлу в главата му. Интуицията му подсказваше, че Саманта е в беда. В голяма беда. Усещаше го.

Трябваше да действа светкавично. Нямахме време за губене.

Джонатан бързо се върна в стаята си. Кърпата се свлече на пода. Той грабна джинсите и ги нахлузи, забелязвайки, че ризата му липсва. После дръпна най-долното чекмедже на шкафа, зарови ръка в купчината чорапи и измъкна пистолета си. „Берета“, малък и компактен. Провери пълнителя, увери се, че предпазителят е спуснат и мушна оръжието в колана на панталона си.

Бос и гол до кръста Джонатан угаси лампите и тихичко откряна вратата на „Стаята на Рамзес“. Озърна се.

Нищо.

И никой.

Пристъпи прага и безшумно затвори вратата зад гърба си. Подбирайки най-слабо осветените места, той се запридвижва по коридора. Тъкмо бе стигнал централното стълбище, когато долови нечий стъпки.

Мигом се притаи в тъмния ъгъл и зачака, без да откъсва ръка от дръжката на пистолета.

— Тук има нещо подозрително — дочу глухо мърморене той и подвижна шепнешком:

— Траут?

Прислужникът замръзна на място.

— Вие ли сте, господин Хазард? — попита той.

— Ш-ш-шт.

— Но къде сте? — Англичанинът се взираше в тъмнината.

— Още пет стъпки напред, после две наляво.

— Да си кажа право, чак сега ви видях, сър — прошепна Траут.

— Такава беше целта — сухо каза Джонатан.

— Не желая да изглеждам като паникьор, но нещо не е наред в тази къща, господин Хазард.

— Не си далеч от истината.

— Значи и вие сте го забелязали?

Джонатан кимна.

— Да речем, че съм го забелязал.

— Ето защо се спотайвате по коридорите в три часа посред нощ, полугол, мокър и с този ужасен пистолет, сър.

— Да, няма съмнение.

Траут размаха бухалката в ръката си.

— Аз също съм въоръжен.

— Въоръжен?

— С най-страховитото оръжие, стига да е в добри ръце — уверено каза той. — Това е старата ми бухалка за крикет.

— Добре изглежда. А сега да се залавяме за работа. — Джонатан си пое дъх и тихичко издиша. — Саманта... Професор Уейнрайт е изчезнала.

— Не е ли в стаята си? — намръщи се Траут.

— Не.

— Странно съвпадение.

— Защо?

— Събудих се преди малко от някакъв шум... Да си призная, не можах да определя що за шум е. Както и да е, при подобни обстоятелства имам обичай да обикалям къщата, за да проверя. Открих, че госпожа Данвърс и Мартин не са в стаите си.

— Обзалагам се, че и Криспи Грийн не е в стаята си — подхвърли Джонатан.

— По правило не злословя по адрес на никой от гостите в този дом.

— Естествено.

— Не е моя работа да съдя гостите или приятелите на моите работодатели.

— Напълно те разбирам.

— Но...

— Продължавай. Говори, човече — подкани го Джонатан.

— Имам известни подозрения по отношение на господин Грийн.

— Значи ставаме двама. — Джонатан усети, че гласът му прозвуча закана̀телно.

— Мисля, че той не е джентълмен.

— Предположението ти е правилно.

— Сигурен съм, че господин Грийн по някакъв начин е успял да заблуди принца и мадам.

Не му е било кой знае колко трудно, рече си Джонатан.

— Всъщност... — Траут говореше вече доста разпалено — ... имам сериозни опасения, че господин Грийн е престъпник.

— И аз имам същите опасения — призна Джонатан.

— Мислите ли, че той е отвлякъл професор Уейнрайт?

Джонатан усети студени тръпки по цялото си тяло.  
— Да. Така мисля.  
— А къде ли са?  
— Не съм сигурен. Само предполагам.  
— Предполагате, сър?  
— Подозирам къде могат да бъдат и мисля, че са там, защото Саманта е открила нещо.  
— Какво?  
— Някакъв предмет, скрит в златната пирамида. Навярно нещо много старо, египетско и ценно.  
— Къде ли би се скрил човек с нещо много старо, египетско и ценно? — замисли се Траут.  
— В египетското хранилище — отговориха двамата в хор.  
Траут кимна и потри ръце.  
— Играта започва, а?  
— Не е игра, Траут.  
— Разбира се, че не е, сър. — Той заканително вдигна бухалката за крикет. — Какъв е вашият план?  
— Моят план?  
— Трябва да имате план, естествено. Не може да нахлуем въоръжени до зъби, и да стреляме напосоки като вашите американски каубои. Някой може да пострада.  
— Саманта.  
— Да. Професор Уейнрайт.  
За миг Джонатан остана абсолютно неподвижен. После се обърна към събеседника си.  
— Добър актьор ли си?  
— Моля? — премигна Траут.  
— Опитвал ли си някога късмета си като актьор? — поясни Джонатан, изговаряйки внимателно всяка дума.  
— Шегувате се!  
— Ни най-малко — заяви Джонатан.  
— Тогава знайте, господин Хазард: добрият прислужник е отличен актьор. Задължително е. — Траут сниши глас още по-доверително: — Ще ви разкрия малка тайна. Нали ме питахте как успявам безпогрешно да определя номерата на дрехите и обувките ви?  
— Да.

— Научих го от баща си.

— Да не е бил шивач?

— Съвсем не, сър. Двамата със скъпата ми майка бяха дует за песни и танци. На тях дължа всичко, което знам. Когато на четиринайсет години за първи път излязох сам да си припечелвам хляба, работех на пристанището. Свалях си шапката, оставях я на земята и започвах да пея и да танцувам, правех фокуси, рецитирах стихове и откъси от популярни пиеси, отгатвах височината или теглото, а понякога и възрастта на пристигащите туристи. Правех всичко възможно, за да ми напълнят шапката. Така си изкарвах прехраната.

— Удивително.

— Какво ли не съм изпълнявал — от шеговити двусмислени стихчета до великите монолози на Шекспир...

Джонатан каза съвършено сериозно:

— Трябва ми нещо за разсейване.

Траут кимна решително.

— Ще го имате, сър.

— Ето какво искам да направиш... — Той описа плана си на своя събеседник. След миг двамата тръгнаха в различни посоки.

Джонатан безшумно се запромъква в нощта към светлината, която несъмнено идваше от хранилището. В следващите няколко минути трябваше да напегне всичките си способности, предстоеше върховно изпитание за изострените му сетива. Може би от него зависеше животът на Саманта.

Обзе го ярост.

Дива, безумна ярост.

Някой щеше да плати, ако само косъм паднеше от главата на прекрасната Саманта.

Скъпо и прескъпо щеше да плати.

Нощта бе топла, ала Саманта трепереше от студ. И се опитваше да мисли.

Трима на един. Шансовете определено не бяха в нейна полза. На всичко отгоре, някой... навярно вечно предприемчивата госпожа Данвърс бе предложила да ѝ завържат ръцете отзад.

За момента Саманта реши да седи мирно в ъгъла, където я бяха оставили, и да слуша. Все нещо щеше да ѝ хрумне, някакъв начин да избяга, да се спаси от тях.

А и Джонатан можеше да се появи.

Сърцето ѝ се сви болезнено при тази мисъл. Нямаше как да го предупреди за опасността, която го грозеше, ако влезе да я търси тук.

Не, той не трябва да идва. Трябва да стои настрана. Тя силно стисна очи. Ала възникналият между похитителите ѝ спор прикова вниманието ѝ.

— Казах да ми донесеш златната пирамида — негодуваше Криспи Грийн, дъвчейки края на пурата си.

Мартин нервно кършеше ръце.

— Вратата между стаите на професор Уейнрайт и господин Хазард беше отворена. Чуваше се водата в банята. Той всеки момент можеше да влезе. Не исках да рискувам. Вас може да не ви е страх, но аз нямам желание да се сблъскам с него.

Госпожа Данвърс пристъпи напред и покровителствено заслони младежа с внушителната си фигура.

— Нали искахте да ви намерим нещо ценно, за да откупим дълга на Мартин? Ето, имате го, господин Грийн. Торбичка със скъпоценни изумруди, които не могат да бъдат идентифицирани, нито издирени. Нямаат отличителни белези. Нямаат предистория. Нямаат произход. Никъде не са записани. — Тя махна с ръка към Саманта. — Момичето е навярно единственото живо същество, което знае за тяхното съществуване.

Сърцето на Саманта се сви.

Госпожа Данвърс беше глупачка. Би било много по-добре да не насочва вниманието на Криспи Грийн към посветените в тайната. Истината бе, че трима души, освен противното влечуго, знаеха за изумрудите — което правеше госпожа Данвърс и Мартин също неудобни свидетели.

— Имаш право — отбеляза мъжът, като трескаво въртеше пръстена с огромния диамант на кутрето си. — За изумрудите мога да взема куп пари в брой с доста по-малко главоболия, отколкото за оная златна пирамида.

— Чувала съм, че има страхотен пазар за изумруди на черно, продавали се и се купували без излишни въпроси и пазарене. Никой

няма да знае и никой няма да го интересува откъде са дошли тези — каза всезнаещата икономка.

Мартин кимна към Саманта.

— А какво ще правим с нея?

Криспи се ухили похотливо.

— Знам няколко неща, които не бих се отказал да направя с очарователната професорка.

Саманта настръхна.

Криспи пристъпи към нея и я погали по бузата с опакото на ръката си. Тя се дръпна.

— Но колкото и да е очарователна, на мен тя не ми върши работа. Не съм те карал да я водиш тук — измърмори той, обръщайки се към младежа. — Трябваше да ми донесеш само стоката. — Той хвърли за миг поглед през рамо. — Отърви се от нея.

Мартин пребледня.

Госпожа Данвърс беше по-костелив орех.

— Сам си вършете мръсната работа, господин Грийн. Ние свършихме своята. Дадохме ви повече, отколкото искахте. Оттук нататък — без нас. Вече не сме ви длъжници.

Лукавият предприемач изръмжа.

— Аз решавам дали сте ми длъжници, или не, госпожо Данвърс. Да не мислите, че можете безнаказано да си присвоявате от парите на Карлота и принца? На мен не ми минават тия. — Той се ухили със зловеща усмивка. — Знам всичко за теб и сина ти.

В очите на икономката пламна дива ярост.

— Вие... ти...

Криспи вдигна пухкавия си показалец и заплаши.

— Не си позволявай... — После бързо обърна глава към вратата на хранилището и измърмори: — Какъв е този шум, по дяволите?

Отвън по коридора отекваше пиянска песничка:

*„Живяла нявга в Бат жена на име Руда,  
мнозина мислели, че тя е луда,  
защото радвала, разсмивала мъжете,  
запрътайки поли пред всеки...“.*

— О, извинете — изломоти Траут, озовавал се със залитане сред тях, лъхашц отдалеч на алкохол. — Не забелязах... — той се оригна звучно току пред лицето на Криспи Грийн — ... че има и дами.

Саманта не вярваше на очите си. Траут бе в окаяно състояние. Пиян. Рошав. С омърляни, изпокъсани дрехи. Само с дясна обувка, лявата очевидно бе загубил. Държеше бутилка в едната си ръка, а в другата стискаше някаква странна, сплескана дъска с дръжка.

Той затанцува джиги, като си пееше тихичко. После се огледа. Очите му бяха зачервени.

— Някой иска ли да танцува с мен? Госпожо Данвърс? Професор Уейнрайт? О, милата, май са ви вързали, професоре? — Той се изкикоти. — Е, може би, друг път тогава.

Криспи Грийн избухна:

— Какво, по дяволите, му става на тоя глупак?

— Не виждате ли? — каза госпожа Данвърс, без да крие справедливото си негодувание. — Напил се е като свиня.

Прислужникът отново се оригна и вдигна бухалката.

— Кой ще играе крикет?

Лицето на Криспи Грийн се изопна.

— Траут никога не е помирисвал алкохол.

— И аз така знам — плахо се намеси Мартин.

— Все някога човек опитва за първи път — заяви госпожа Данвърс.

След тези думи англичанинът запя още по-силно и затанцува лудешки, заглушавайки и икономката, и сина ѝ, и даже „шефа“.

Съвсем ненадейно, с периферното си зрение Саманта долови леко движение.

В хранилището имаше още някой. Точно зад полиците с антики. И същият този някой се промъкваше ловко, безшумно и незабелязано към тяхната групичка.

Не можеше да е друг, освен Джонатан, разбира се.

Саманта се постара да не поглежда повече към него. Най-малко от всичко искаше да издаде присъствието му на Криспи Грийн и неговите покорни слуги. Тя впи зъби в долната си устна, за да не го извика по име. Сърцето ѝ биеше все по-бързо и по-бързо.

Тя усети, че Криспи става подозрителен и реши да направи нещо. Отвори уста и започна да приглася на Траут:

*„Живяла нявга в Бат жена на име Руда,  
мнозина мислели, че тя е луда...“.*

Лицето на Грийн пламна от възмущение.

— Какво, по дяволите, става тук?

Песента внезапно замря.

Джонатан изникна зад гърба на влечугото и опря пистолета си в главата му.

— Аз знам какво става, Грийн, а ти скоро ще разбереш.

— Хазард!

— Позна.

— Проклет да си, още от самото начало подозирах, че ще ми създадеш неприятности!

— Правилно си подозирал. Трябвало е да се вслушаш в своята интуиция — саркастично подметна Джонатан.

Госпожа Данвърс и Мартин понечиха да се измъкнат.

— Къде сте се разбързали, вие двамата? — спря ги абсолютно трезвият Траут, размахвайки бухалката за крикет пред лицата им. — Безсмислено е да бягате. Полицията е на път, а мадам и принцът ви очакват. Веселбата едва започва!

— Ти беше чудесен, Траут — възкликна най-искрено Саманта.

— Благодаря ви, професоре. — Бяха минали няколко часа и той им сервираше кафе с няколко капки бренди за ободряване. — Още не мога да си го простя.

— Няма какво да си прощаваш. Откъде би могъл да знаеш, че Криспи Грийн е престъпник, че е пропилял огромни суми и че изнудва твоите подчинени, за да си възвърне загубеното?

Англичанинът въздъхна и поклати глава.

— Аз отговарям за госпожа Данвърс и Мартин. Длъжен бях да разбера, че нещо не е наред. Ако не друго, поне трябваше да го усетя. — Той въздъхна отново. — Никога няма да си го простя.

— А трябва — умолително поде Саманта. — Нали, Джонатан?

— Нямаше да се справя без теб, Траут. Ти беше главното действащо лице, за да не ме надуши Криспи Грийн, докато се

промъквах в тила на врага. Работата беше за двама. Ти изигра ролята си отлично.

— Приемам окуражителните ви думи и добронамереността ви, но съм длъжен да си подам оставката незабавно. — Англичанинът бе непреклонен.

Саманта отпи от кафето си и тактично каза:

— След тази зловеща история Карлота и принцът повече от всякога ще имат нужда от теб. Не виждам как ще се оправят, ако ги изоставиш.

— Да ги изоставя?

Джонатан го потупа по рамото.

— Не можеш да си грабнеш шапката и да напуснеш поста си, стари приятелю.

— Но... но аз готвех Мартин да заеме мястото ми някой ден — сподели той.

— Често се лъжем по отношение на хората — отбеляза Саманта. — Невинаги съдържанието на една книга се познава по кориците ѝ. — После добави: — Трябва да останеш и да наемеш нови хора.

Лицето му засия.

— Този път ще настоявам да се направи обстойно проучване за всеки кандидат — заяви Траут.

— Готов съм да ти помогна в това отношение — предложи Джонатан.

Траут му стисна ръка.

— Имам чувството, че сте джентълмен с много заложи, сър.

Ала за някои от тях дори не подозираш, Траут, помисли Саманта. Стана от стола, протегна ръце над главата си и рече сънливо:

— Струпах ми се прекалено много емоции за една нощ. Отивам да спя.

Джонатан се изправи и попита вежливо:

— Може ли да ви придружа до стаята, професоре?

— Благодаря. Много сте любезен, господин Хазард.

— Не изявих желание да те придружа само от любезност — призна той, щом вече бяха сами.

Саманта изигра невинно учудване.

— Нима? А по каква причина?

Джонатан я изгледа и широко се усмихна.

— Облекли сте моята риза, госпожице.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Карлота беше особено привлекателна в онази шапка, сложена специално за полицаите — подхвърли Саманта, докато вървяха към египетското крило.

— Привлекателна? — повтори сухо Джонатан. — По-скоро апетитна.

Тя уморено се разсмя.

— Значи затова един-двама от детективите имаха такива гладни физиономии.

— А ти какво би очаквала, ако изложиш на главата си фруктиера с екзотични плодове?

Саманта потисна прозявката си.

— Карлота наистина е много мила. Знаеш ли, че ми подари зелената копринена рокля?

— Е, това вече е нещо приятно — измърмори Джонатан, плъзвайки ръка по талията ѝ.

Тя въздъхна и склони глава на рамото му.

— Доста се изненадах, когато Хенри каза да му викаме по име.

— Аха, край на обръщението „принц Хенри“.

— Както е прието за всички външни хора.

— Кое то ще рече, че вече не сме от външните хора. — Джонатан я изгледа от глава до пети. — Винаги съм предпочитал вътрешността.

— Как можеш да правиш подобни намеци в такъв момент? — простена Саманта.

— Какво му е на момента?

— Капнала съм от умора — сподели тя. — Цяла нощ не съм мигнала, за да се любя с теб. Спала съм, може би, пет минути. После ме отвлякоха някакви безумни престъпници...

— Безумни престъпници? — повдигна вежди той.

— Добре де, измамници и изнудвачи, да не казвам потенциални убийци — уточни Саманта с известна доза черен хумор. — Умирах от

страх да не се направиш на герой-освободител и да те убият или най-малкото сериозно да повредят някоя от важните ти анатомични части.

— Коя например?

— Моментът и мястото не са подходящи за демонстрации.

— Защо да не са?

Тя го изгледа продължително и съсредоточено.

— За да не си помислиш, че искам нещо.

— Какво нещо?

— Ами, нещо.

Джонатан упорито се преструваше, че не разбира.

— Кажу де, какво?

Саманта въздъхна.

— Нещо, за което точно сега нямам сили. Нещо, на което ще кажа категорично *Не*. Нещо, което няма да стане.

— Няма да стане? — ухили се той. — Сигурна ли си?

Саманта го изгледа, сякаш беше ненормален:

— Ти изобщо спиш ли?

— Разбира се, че спя. Всеки има нужда от малко сън.

— Не се ли чувстваш уморен?

Тя видя ослепително белите му зъби.

— Напротив, чувствам се напомпан с адреналин.

— Както и да е, въобще не ме интересува с какво си напомпан — или къде си напомпан — отивам да си легна и възнамерявам да спя колкото искам.

— Твоя воля — каза Джонатан с нехайно махване на ръка.

— Благодаря ти. — Саманта отвори вратата към „Покоите на Клеопатра“, а когато мъжът понечи да я последва вътре, тя вдигна ръка и го спря: — Аз ще спя в моята спалня. А ти прави каквото щеш в своята.

Красивото му лице посърна за миг. После сякаш се поразведри.

— Ако не сте забелязали, професоре, вече съмна. Слънцето грее. Птичките пеят. Лошите са в затвора. И светът е прекрасен.

— Ще бъде, едва след като си отспя поне осем часа — заяви Саманта, не на шега. — Ще се видим следобед, господин Хазард. Или най-добре, довечера. — Тя огледа памучната риза на себе си. — Не се безпокой, ще се погрижа за ризата ти.

Джонатан опря рамо в рамката на вратата и попита с изкусителна усмивка:

— Да не би да поръчаш да я изперат и изгладят?

— Първо, мисля да спя с нея. — Тя затвори вратата и му подвижна: — Лека нощ, Джонатан.

— Добро утро, скъпа Сам.

Когато Саманта се събуди, вечерта бе настъпила. Усещаше се, че е позахладняло и слънцето се е скрило, оставяйки след себе си само следи от своите ярки лъчи.

Тя се обърна на гръб и се вгледа в опулените, но сякаш живи очи на декоративната овнешка глава от страничния стълб на кревата.

Странна седмица и половина.

В много отношения тя вече не беше същата жена, която преди десет дни потегли от Чикаго за Фонтенбло, за да проучи и систематизира прочутата колекция на Арчибалд Макдонъл. Онази жена се интересуваше единствено от кариерата си на египтолог. Онази жена не осъзнаваше своята женска привлекателност. Онази жена разчиташе само на интелекта си и никога не се поддаваше на своите чувства.

Онази жена се чувстваше неловко в компанията на мъже. Мъже, непрехвърлили петдесетте.

Мъже от типа на Джонатан Хазард.

Джонатан все още я плашеше, но не както в началото. Най-напред тя се опасяваше, че той ще започне да я ухажда. Неангажиращо, само за развлечение, както някои мъже опитваха с всяка срещната, по-представителна жена.

Сега обаче се страхуваше, че Джонатан може да не споделя чувствата ѝ със същата сила, със същата дълбочина.

Беше влюбена.

— Господи! — Саманта закри устата си с ръка. Сълзите спонтанно бликнаха и се застичаха по бузите ѝ.

Тя беше влюбена в Джонатан Хазард!

Но как така? Откога? Само преди броени часове — а ѝ се струваха като цели дни, седмици, дори месеци — му се беше изсмяла в лицето, когато той предположи, че са влюбени.

„Аз не съм влюбена в теб, нито пък ти си влюбен в мен“ — беше му заявила най-безцеремонно.

Помнеше точно какво си бе помислила тогава. Че не може да са влюбени един в друг. Че подобно предположение е абсурдно, недопустимо. Същинска лудост! Безумие. Пълна глупост.

— Значи си глупава — измърмори Саманта сама на себе си, както лежеше в огромното легло, загледана в тавана.

Погледът ѝ попадна на древната златна пирамида върху масата. Обсебена досега от мисълта за тайника, нито за миг не се бе сетила, че най-потайното място е човешкото сърце.

Саманта все още размишляваше върху този невероятен факт, когато дочу леки удари по стената.

— Влизай! — провикна се тя и се повдигна на лакти.

Тайната врата се отвори и Джонатан пристъпи в „Покоите на Клеопатра“. Беше изкъпан, избръснат, облечен в чисти джинси и риза, досущ като тази на гърба ѝ.

— Добър вечер! — каза Джонатан и се наведе да я целуне по устата. — О, имаш свеж вид — отбеляза той с иронична усмивка и се настани на стола до леглото.

— Винаги ли ще си така бодър и засмян? — попита тя с подозрителен поглед.

— Винаги.

— Значи ще ни трябват няколко прости, основни правила.

— Няколко прости, основни правила — повтори той.

— Имам нужда от достатъчно сън.

— Имаш нужда от достатъчно сън.

— Не обичам да говоря, преди да съм изпила поне две чаши силно кафе.

— Две чаши силно кафе.

— Не понасям да се пее в банята преди десет сутринта, а след този час позволявам, стига да не е фалшиво.

Джонатан се облегна назад, кръстоса дългите си мускулести крака и сплете пръсти.

— Да не искате да кажете по свой своеобразен начин, професоре, че не сте от най-ранобудните?

— Желязна логика, Шерлок — измърмори тя и се надигна още повече в леглото.

— Друго необходимо ли е да знам? — попита с типичното си саркастично изражение той, ала погледът му бе сериозен.

— Ще ти върна ризата веднага щом я изперат и изгладят — обеща тя.

— Мила моя, задръж проклетата риза за себе си. Впрочем, готов съм да ти дам и панталоните, ако имаш нужда от тях. — Джонатан стана и започна да разкопчава ципа на джинсите си.

— Не е нужно — побърза да го увери тя. — Но оценявам жеста ти и ще го имам предвид.

— Не го забравяй — каза той. — А това май е твое. — Джонатан хвърли на леглото ѝ кесийката с изумруд.

Саманта въздъхна.

— Не е мое. Принадлежи на музея „Кемет“ в качеството си на експонат от постоянната експозиция, която предстои да бъде открита, благодарение на Арчибалд Макдонъл.

— Ти направи великото откритие на своя живот, нали?

Тя хвърли поглед към торбичката със скъпоценните камъни.

— Да.

Ала двамата подразбираха различни неща. Саманта съзнаваше, че нейното велико откритие бе Джонатан.

Щеше ли обаче да има смелостта да го признае? Щеше ли да се претраши и да му каже „Обичам те“? Или щеше да премълчи от страх?

Тя се понадигна и го изгледа право в очите.

— Мисля, че пропуснахме няколко основни правила.

Той бавно се отпусна на края на леглото. Лицето му се изопна.

— Нима?

Саманта кимна:

— Най-напред, никакви кучета. Не и пекинези.

Стори ѝ се, че сякаш товар се смъкна от широките му плещи.

— Смятам, че мога спокойно да заявя от името на Тригър и от свое име, че сме съгласни — каза той.

— Второ, никога няма да наемаме икономка, наречена госпожа Данвърс, колкото и добри да са препоръките ѝ.

— Дадено!

Саманта се развесели.

— Ще говорим на френски, само ако сме във Франция.

— Но, ма шер... — той сви рамене и доста успешно имитира физиономията на Морис Шевалие — ... а ако искам да ти прошепна някой комплимент на ухото? Тогава?

Тя се престори, че мисли по въпроса. Половин минута:

— Е, добре, комплименти на френски може. Но само комплименти.

Джонатан внезапно стана сериозен.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Саманта?

Тя си пое дълбоко въздух, задържа го и го издиша.

— Опитвам се да ти кажа, че те обичам.

— Ти ме обичаш? — Той изглеждаше смаян.

— Всъщност правя ти предложение.

Мускулче не трепна у Джонатан. В действителност беше му невъзможно да помръдне каквото и да било, с изключение на устните си, ала и те едва промълвиха:

— Какво предложение?

— За женитба.

Джонатан Микеланджело Хазард цял живот бе чакал да чуе тези думи от жена, а сега, след като бяха изречени, той не можеше да предприеме нищо, седеше и я зяпаше като последния глупак.

Значи Саманта го обича. И иска да се омъжи за него. Всъщност сама му го беше предложила.

Лицето ѝ започна да поруменява. Той трябваше бързо да каже нещо, преди съвсем да се е изчервила и отрекла от думите си.

— Съгласен съм — изгърси той.

Саманта седна в широкото легло, скръсти ръце и сърдито изгледа Джонатан:

— Не това очаквах да чуя.

— А какво? — учуди се той.

— Според правилата ти трябва да ме сграбчиш в прегръдките си и да изразиш горещата си и вечна привързаност. Да ме обсипеш с целувки — по лицето, ръцете и краката дори, повтаряйки непрекъснато, че не можеш да живееш без мен, че цял живот си ме чакал, че аз съм единствената жена за теб. И накрая да завършиш с

думите, че си голям късметлия, щом и аз те обичам, защото ти си лудо и безнадеждно влюбен в мен.

Джонатан протегна ръце към нея и заяви:

— Не мога да живея без теб. Цял живот съм те чакал. За мен ти си единствената жена на света. Страшен късметлия съм, че ме обичаш, професоре, защото аз лудо, безумно и безнадеждно те обичам.

— Така е по-добре — рече Саманта.

— Млъкни най-сетне и ме целуни, Сам.

— Защо?

— Защото ще умра, ако в следващата секунда не усетя сладостта на устните ти.

Целува я до полуда, до главозамайване. С една ръка разкопчаваше своята риза, а с другата — нейната. За първи път му се налагаше да се бори с копчетата на две ризи едновременно — необходими бяха цялото му внимание и координация, а те бяха отчасти заети — за да не прекъсва целувката с бъдещата си съпруга.

Неговата съпруга.

Не звучеше лошо. Господи, звучеше чудесно! Той се откъсна от нея за миг и изрече:

— Господин и професор Саманта Хазард. — Поклати глава. — Професор и господин Джонатан Хазард.

— Господин и госпожа Джонатан Хазард, когато не съм на работа — разсмя се Саманта.

— Същото се отнася и за мен — кимна той. — Господин и госпожа Джонатан Хазард, когато не съм на работа.

Тя впери очи в него, щом той захвърли двете ризи на пода.

— Цял живот съм чакала теб, нали?

— Аха. И добре си направила — измърмори той, насочил вниманието си към шията ѝ, към нежния овал на гърдите ѝ. — Цял живот съм чакал теб.

— И добре си направил — отбеляза тя и напипа колана на панталона му.

Докато Саманта го освобождаваше от тесните джинси, той бе вече напълно възбуден. Пръстите ѝ бяха хладни, ала докосването му поддейства още по-възбуждащо. Джонатан глухо изстена.

— Май сме полудели? — измърмори Саманта, следвайки с устни чувствените следи, оставени от върховете на пръстите ѝ.

— Да.

— Съвсем сме се побъркали — добави тя, поемайки го с устни.

Тя несъмнено го побъркваше. Той бавно, безмълвно и безвъзвратно си загубваше ума.

— Знам едно: че се обичаме — задъхано промълви Джонатан и я притегли към себе си.

Обхвана гърдите ѝ, а с палци погали втвърдените зърна.

Постепенно я доближи до устните си. Пое я жадно. Милва я с върха на езика си, докато тя извика името му.

— Обичаме и онова, което правим заедно — допълни Саманта, без да нарушава ритмичните си движения. — Ще можем ли да се любим цяла нощ, Джонатан?

— Можем да опитаме, скъпа — отвърна той, стиснал зъби, прониквайки отново и отново в нейното сладостно тяло. — Най-малкото можем да опитаме.

Не след дълго Джонатан Хазард нямаше представа колко време бе минало, пък не го и интересуваеше особено.

Саманта промълви:

— Май не съм ти благодарила, задето ми спаси живота.

— Не е необходимо да ми благодариш.

— И все пак, благодаря. — Тя го целуна по бузата.

— Няма защо.

— Благодаря. — Целуна го по брадата.

— Няма защо.

— Благодаря. — Целуна го по ухото, докосвайки с език ерогенната зона и подхващайки със зъби месестата част.

Пулсът му се ускори.

— На вашите услуги, мадам.

— Благодаря, сър — сгуши се тя в прегръдките му.

— За вас винаги — успя да промълви той.

Саманта обсипа с целувки гърдите му и рече:

— Ти беше чудесен.

— Радвам се... че мислиш така.

Тя притисна устни в напрегнатата мускулатура на корема му и измърмори:

— Не знам какво щях правя, ако не беше ти, да ме спасиш.

А кой ще спаси мен, зачуди се Джонатан. Бе създал чудовище. Професорката неотклонно го влудяваше.

— Саманта...

Тя вдигна глава:

— Да, скъпи?

— Няма нужда непрекъснато да ми благодариш.

— Но аз искам да ти благодаря.

— Не е необходимо.

— Напротив. В края на краищата, ти ме спаси. — Тя се намръщи.  
— Само като си помисли човек. Нали навремето си спасил и чичо Джордж?

— Тогава обстоятелствата бяха съвсем различни, повярвай ми — иронично подхвърли Джонатан.

— Може би. — Тя замислено прехапа устни. — Ще ми кажеш ли честно...

— С удоволствие.

— Първия ден, когато дойде в моята канцелария в музея, аз говорих с чичо Джордж по телефона и ти му каза нещо, което предизвика у мен недоумение. Още не съм го забравила.

Джонатан зарови пръсти в косите ѝ, разпилени по тялото му.

— И какво му казах?

— Ти каза да му предам, че му дължиш още една.

— Спомням си — усмихна се Джонатан.

Саманта вдигна глава.

— Още една какво?

— Услуга.

— Услуга ли? Това ли било? — намръщи се тя.

Той сви рамене.

— Ами да. Пошегувах се. Всъщност той ми беше длъжник.

Сега вече и ти си му длъжник на хитреца Хъксли, помисли Джонатан, притиснал красивата жена в прегръдките си.

Ала нямаше нищо против да остане длъжник за цял живот...

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.